

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudcem JUDr. Ing. Zdeňkem Strnadem, Ph.D., MPA, v insolvenční věci

dlužnice: **Jindřichohradecké místní dráhy, a.s.**, IČO 62509870
sídlem Nádražní 203/II., 377 01 Jindřichův Hradec
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Kališem, Ph.D.
sídlem Týn 639/1, 110 00 Praha 1

do které vstoupilo Krajské státní zastupitelství v Českých Budějovicích, se sídlem Goethova 2, 370 70 České Budějovice,

o insolvenčním návrhu dlužnice spojeném s návrhem na povolení reorganizace

takto:

- I. Návrh dlužnice na povolení reorganizace **se zamítá.**
- II. Na majetek dlužnice se prohlašuje **konkurs.**

Odůvodnění:

I. Insolvenční návrh a návrh na povolení reorganizace

1. Dne 6. 9. 2022 soudu došel insolvenční návrh společnosti Jindřichohradecké místní dráhy, a.s., IČO 62509870 (dále též jen „dlužnice“) spolu s přijatým reorganizačním plánem a návrhem na povolení reorganizace a následně dne 7. 9. 2022 v souvislosti s vyhláškou o zahájení insolvenčního řízení ze dne 7. 9. 2022 (č. l. A-3) nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení.
2. Dlužnice se svým návrhem domáhala zjištění úpadku (zjištěn usnesením ze dne 6. 10. 2022, č. l. A-32) a povolení řešení úpadku reorganizací, přičemž dále navrhla osobu insolvenčního správce, znalecký ústav pro účely vyhotovení znaleckého posudku dle ustanovení § 155 insolvenčního zákona a jmenování prozatímního věřitelského výboru.
3. K insolvenčnímu návrhu připojila listiny prokazující úpadek (zejména oznámení o zesplatnění a vyčíslení hlavního úvěru, o výkonu zástavního práva a exekuční příkazy), reorganizační plán, seznam majetku a závazků s prohlášením o jejich úplnosti a správnosti, seznam svých akcionářů, seznam zaměstnanců, včetně zaměstnanců vedoucích, hlasovací lístky věřitelů Raiffeisenbank, a.s., ČR – České správy sociálního zabezpečení, společnosti SILMET Příbram a.s. a Ing. Michala Klesíka, dále taktéž listiny týkající se navrhovaného insolvenčního správce a údaje z obchodního rejstříku.
4. Dlužnice ve svém návrhu popsala důvody vedoucí k jejímu úpadku, předmět a rozsah svého podnikání, svou organizační strukturu včetně seznamu akcionářů a označení ovládaných a ovládajících osob a dále splnění podmínek pro povolení reorganizace.
5. K důvodům podání insolvenčního návrhu dlužnice shrnula, že jí dlouhodobě nebyla kompenzována řádně ztráta v souladu se zákonem o dráhách ze strany Kraje Vysočina, nebyl jí hrazen poplatek za použití dopravní cesty a hrazeny odpisy vozidel v souladu s dotačními podmínkami ze strany téhož subjektu. V důsledku těchto skutečností nebyla dlužnice schopna

dlouhodobě sanovat ztrátu ze svých dalších obchodních činností, případně z příspěvků z řad akcionářů, a nebyla tak schopna řádně a včas hradit závazek tzv. financující bance (dříve EQUA Bank, a.s., nyní Raiffeisenbank a.s.). Po zesplatnění úvěrů došlo k „blokaci“ finančních prostředků na účtech dlužnice u financující banky/výkonu zástavního práva, a dlužnice tak nemohla s finančními prostředky nakládat. Právní režim insolvenčního řízení, respektive návrhu na povolení reorganizace jí a jejímu majetku měl poskytnout „*dočasnou ochranu před jednotlivými věřiteli*“. Dlužnice vyjádřila v této souvislosti víru v konečné kolektivní vyšší uspokojení všech věřitelů. V neposlední řadě pak, jak návrh zmiňoval, splnil statutární orgán podáním návrhu též svoji zákonnou povinnost.

6. Hlavním důvodem pro zvolený postup ze strany dlužnice, tj. podání návrhu na povolení reorganizace, jejíž podmínky v „předjednané formě“ dlužnice dle svého názoru splňuje (§ 316 a násl. a § 148 odst. 2 insolvenčního zákona), bylo časové hledisko, když v důsledku prodlení s rozhodnutím o způsobu řešení úpadku by zde bylo riziko propadu tržeb, zastavení provozu obchodního závodu a nevyhnutelného konkursu. Povolením reorganizace bude nadále držitelem drážní licence a počítá s tím, že bude hradit provoz obchodního závodu i související náklady a zajistí plnou bezpečnost drážní dopravy. V důsledku prohlášení konkursu by došlo ze strany Drážního úřadu k odebrání licence a „*obroženi dopravní obslužnosti v regionu*“. Dlužnice vůbec nezmiňuje, ve vztahu k riziku odebrání licence, že je zde i další důvod, vyjma insolvenčního řízení, pro něž je s ní řízení o odebrání licence vedeno. Dlužnice považuje reorganizaci za „*nesporně vhodnější než konkurs, a to jak pro věřitele, zaměstnance, tak z pohledu obecného zájmu, a za hlavní argumenty považuje vyšší očekávané uspokojení věřitelů, zachování provozu obchodního závodu, budoucí spolupráci věřitelů s dlužnicí, snížení bezprostředního rizika přerušení služeb v závažku veřejné služby a zachování dopravní obslužnosti v regionu*“. Dlužnice deklarovala neexistenci nepoctivého záměru a doložila výpisy trestních rejstříků dotčených osob.
7. V souladu s předloženým reorganizačním plánem navrhovala dlužnice následující způsoby **provedení reorganizace:**
  - **zachování a pokračování provozu obchodního závodu dlužnice (restrukturalizovaného) spolu se zavedením vhodných úsporných opatření,**
    - o konkrétně dlužnice tvrdí pokračování provozování dráhy a drážní dopravy s tím, že licence nezaniká, je-li dlužník finančně způsobilý a neohrožuje-li reorganizace bezpečnost provozování dráhy (bod 7.1.1. Reorganizačního plánu),
    - o plánovanou restrukturalizaci obchodního závodu za účelem zefektivnění budoucího fungování (bod 7.1.1. Reorganizačního plánu),
  - **narovnání vztahů s Krajem Vysočina a vymáhání klíčových pohledávek zejména vůči Kraji Vysočina,**
    - o konkrétně deklaruje, že hodlá nadále usilovat o narovnání vzájemných smluvních vztahů (bod 7.1.2. Reorganizačního plánu),
    - o souhrn dlužních částek, které by dle jejího kvalifikovaného odhadu měly být ze strany Kraje vysočina vyplaceny, a které hodlá v rámci jednání uplatňovat, činí 108 009 944 Kč (bod 7.1.2. Reorganizačního plánu),
    - o případné finanční vyrovnání hodlá použít primárně za účelem uspokojení věřitelů a dále k financování provozu (bod 7.1.2. Reorganizačního plánu),
    - o současně hodlá za účelem vymožení těchto nároků zahájit případná soudní a správní řízení, kde by z důvodu povolení reorganizace byl „osvobozen od soudních poplatků“ (bod 7.1.2. Reorganizačního plánu),

- **prodej části majetkové podstaty neohrožující provoz obchodního závodu na základě zákonného předkupního práva státu, popř. prodej modernizovaných vozidel M27,**
    - o konkrétně uvádí, že je vlastníkem pozemků, na nichž je dráha vybudována a které jsou na území Kraje Vysočina (úsek Dráhy Kamenice nad Lipou – Obrataň č. 288) s tím, že tyto hodlá nabídnout z důvodu předkupního práva k odkupu státu, jehož jménem jedná Ministerstvo dopravy ČR, postupem dle zákona o dráhách (bod 7.1.3. Reorganizačního plánu),
    - o kvalifikovaně odhaduje, že hodnota tržní (nikoliv likvidační) se pohybuje mezi 115 000 000 Kč až 152 000 000 Kč (bod 7.1.3. Reorganizačního plánu),
    - o po odkupu ze strany státu by zde nadále drážní dopravu provozovala (bod 7.1.3. Reorganizačního plánu),
    - o obdobný postup zváží ve vztahu k Modernizovaným vozidlům M27 (bod 7.1.3. Reorganizačního plánu),
  - **restrukturalizace pohledávek věřitelů spočívající zejména v dohodě s věřiteli ohledně dočasného odkladu splatnosti, případně rozložení úhrady prostřednictvím splátkového kalendáře,**
    - o předně dlužnice kalkuluje s tím, že dnem účinnosti reorganizačního plánu „zaniknou všechny pohledávky, které nebyly řádně a včas přihlášeny“ (bod 7.1.4. Reorganizačního plánu),
    - o řádně a včas přihlášeny se „restrukturalizují ve smyslu ustanovení § 341 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona“ (bod 7.1.4. Reorganizačního plánu),
    - o dnem účinnosti reorganizačního plánu zanikají pohledávky dle § 170 insolvenčního zákona (bod 7.1.4. Reorganizačního plánu),
    - o dnem účinnosti reorganizačního plánu taktéž „zanikají účinky nařízení výkonu rozhodnutí a exekuce“ (bod 7.1.4. Reorganizačního plánu),
    - o u jednotlivých pohledávek dojde k jejich uspokojení dle reorganizačního plánu (bod 7.1.4. Reorganizačního plánu); dlužnice zdůraznila, že současná (deklarovaná) míra uspokojení nezajištěných věřitelů dle reorganizačního plánu vychází z účetní evidence k 30. 6. 2022 a z předpokladu získání dodatečných peněžních zdrojů v souvislosti s odkupem Dráhy ze strany státu a narovnání vzájemných vztahů s Krajem Vysočina, resp. z prostředků generovaných pokračujícím provozem obchodního závodu (bod 8.3. Reorganizačního plánu – [155]),
  - **případné zvýšení základního kapitálu vydáním nových akcií,** které by mohly být upsány věřitelem z řad akcionářů (Ing. Čajánkem - bod 7.1.5. Reorganizačního plánu) v důsledku kapitalizace jeho pohledávky do základního kapitálu, a s tím související změna stanov.
8. Usnesením ze dne 19. 9. 2022, č. j. KSCB 27 INS 14499/2022-A-13 vyzval soud dlužnici k doplnění návrhu na povolení reorganizace, přičemž tuto povinnost dlužnice splnila svým podáním ze dne 20. 9. 2022 (č. l. A-16), v němž nadto reagovala na podání Kraje Vysočina (č. l. A-9) a na výzvu adresovanou Drážnímu úřadu (č. l. A-10).
9. Ke **splnění podmínky § 148 odst. 2 insolvenčního zákona** dlužnice uvedla, že disponuje souhlasem 93,34 % zajištěných věřitelů (Raiffeisenbank a.s. s pohledávkou 56 055 913,93 Kč a Ing. Michal Klesík s pohledávkou 8 000 000 Kč z celkové výše 68 627 955,93 Kč zajištěných pohledávek) a souhlasem 65,66 % nezajištěných věřitelů (ČR – ČSSZ s pohledávkou

17 436 781 Kč, Ing. Michal Klesík s pohledávkou 14 957 414 Kč a SILMET Příbram a.s. s pohledávkou 2 493 862,28 Kč z celkových 53 135 367,70 Kč nezajištěných pohledávek). Ve vztahu k pohledávce Ing. Michala Klesíka dlužnice konstatovala, že se jedná o pohledávku v celkové výši 22 957 414 Kč, přičemž v rozsahu 868 739 Kč se jedná o nezajištěnou a ve zbývajícím rozsahu o zajištěnou, nicméně z ní za zajištěnou považuje pouze 8 000 000 Kč, neboť zajištění je sjednáno do maximální výše 8 000 000 Kč. O skutečnosti, že na tohoto věřitele byla pohledávka teprve v 7/2022 postoupena od Ing. Vladimíra Jindřicha a společnosti ZTC electronic Praha, s.r.o. (tedy akcionáře dlužnice a společnosti jím ovládané) se dlužnice nezmínila. Mezi nezajištěné pohledávky nezapočítala dlužnice pohledávku Ing. Borise Čajánka ve výši 38 963 342,02 Kč, neboť se jedná o majoritního akcionáře, tedy osobu ovládající dlužnici.

10. Dle **hlasovacích lístků**, které byly předloženy dlužnicí spolu s jejím insolvenčním návrhem, se podává, že pro přijetí reorganizačního plánu se vyslovili v okamžiku podání návrhu následující věřitelé:

- hlasovacím lístkem ze dne 30. 8. 2022 věřitel Raiffeisenbank, a.s., IČO 49240901, se zajištěnou pohledávkou ve výši 56 055 913,93 Kč (č. l. A-5); své stanovisko ale tento věřitel následně změnil podáním ze dne 22. 5. 2023 tak že „*blasuje proti přijetí předbaleného reorganizačního plánu*“ (č. l. B-203) a na schůzi věřitelů dne 25. 5. 2023 nehlasoval pro přijetí usnesení o způsobu řešení dlužníkovy úpadku reorganizací (č. l. B-212),
- hlasovacím lístkem ze dne 30. 8. 2022 Ing. Michal Klesík s pohledávkou v celkové výši 22 957 414 Kč, přičemž tvrdí v rozsahu 8 000 000 Kč její zajištění a ve zbývajícím rozsahu ji označuje za nezajištěnou (č. l. A-5/16); na schůzi věřitelů dne 25. 5. 2023 nehlasoval (hlasovací právo nebylo přiznáno) – č. l. B-212,
- hlasovacím lístkem ze dne 30. 8. 2022 věřitele ČR – Česká správa sociálního zabezpečení, IČO 00006963, s nezajištěnou pohledávkou ve výši 22 051 647,39 Kč (č. l. A-5/18); věřitel ale na schůzi věřitelů dne 25. 5. 2023 nehlasoval pro přijetí usnesení o způsobu řešení dlužníkovy úpadku reorganizací (č. l. B-212)
- hlasovacím lístkem ze dne 23. 8. 2022 věřitele SILMET Příbram a.s., IČO 26210428 s nezajištěnou pohledávkou ve výši 2 493 862,28 Kč (č. l. A-5/21); věřitel hlasoval pro přijetí usnesení o způsobu řešení dlužníkovy úpadku reorganizací (č. l. B-212).

11. V průběhu řízení byly soudu doručeny **ještě následující hlasovací lístky**:

- nevyplněný hlasovací lístek [tzn. lístek pouze se zaškrtnutím „§ 50 (obecný)“ a bez řádného podpisu] ze dne 15. 9. 2022 věřitele Signalservis, a.s., IČO 28381670 (č. l. A-8); mezi věřiteli dlužnice nefiguruje, schůze věřitelů dne 25. 5. 2023 se nezúčastnil,
- hlasovací lístek ze dne 16. 9. 2022 věřitele Kooperativa pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group, IČO 47116617 s nezajištěnou pohledávkou ve výši 1 875 591 Kč (č. l. A-14/2) hlasujícího pro přijetí reorganizačního plánu; věřitel hlasoval na schůzi věřitelů dne 25. 5. 2023 pro přijetí usnesení o způsobu řešení dlužníkovy úpadku reorganizací (č. l. B-212),
- hlasovací lístek ze dne 15. 9. 2022 věřitele Milana Kaspera, narozeného dne 28. 3. 1958, s nezajištěnou pohledávkou ve výši 42 302,47 Kč (č. l. A-17/18) hlasujícího pro přijetí reorganizačního plánu; mezi věřiteli dlužnice nefiguruje, schůze věřitelů dne 25. 5. 2023 se nezúčastnil,
- neformální sdělení věřitele BENAP s.r.o., IČO 06297986 ze dne 16. 9. 2022, kde sděluje, že souhlasí s reorganizací „*za podmínky, že nám budou ubrazeny dlužné faktury... splatné 12. 3. 2022*“ (č. l. A-17/23); schůze věřitelů dne 25. 5. 2023 se tento věřitel nezúčastnil,

- hlasovací lístek ze dne 19. 9. 2022 věřitele České Dráhy, a.s., IČO 70994226 s nezajištěnou pohledávkou ve výši 222 843,57 Kč (č. l. A-17/20) hlasující pro přijetí reorganizačního plánu; schůze věřitelů dne 25. 5. 2023 se tento věřitel nezúčastnil,
- hlasovací lístek ze dne 19. 9. 2022 věřitele Ridera Bohemia a.s., IČO 26847833, s nezajištěnou pohledávkou ve výši 48 063 Kč (č. l. A-19/2) hlasujícího pro přijetí reorganizačního plánu; schůze věřitelů dne 25. 5. 2023 se tento věřitel nezúčastnil,
- hlasovací lístek ze dne 26. 9. 2022 věřitele Svatavské strojírny s.r.o., IČO 49196227 s nezajištěnou pohledávkou ve výši 120 398,63 Kč (č. l. A-24) hlasujícího pro přijetí reorganizačního plánu; schůze věřitelů dne 25. 5. 2023 se tento věřitel nezúčastnil.

II. Insolvenční řízení

12. Usnesením ze dne 6. 10. 2022, č. j. KSCB 27 INS 14499/2022-A-32, soud mj. zjistil **úpadek dlužnice**, ale o způsobu jeho řešení nerozhodl, přičemž výrok II., kterým návrh dlužnice na povolení reorganizace zamítl, odvolací soud usnesením ze dne 10. 1. 2023 (č. l. A-43) zrušil, stejně jako výrok IV., jímž insolvenční soud původně zakázal dlužnici disponovat s majetkovou podstatou včetně vypořádávání pracovníprávních nároků a rozhodl v tomto rozsahu o přechodu dispozicních oprávnění na insolvenční správkyňi, tím, že jej změnil tak, že dlužnici se nad rámec omezení plynoucího z ustanovení § 111 insolvenčního zákona disponovat s majetkovou podstatou nezakazuje a oprávnění k majetkové podstatě v plném rozsahu na insolvenční správkyňi nepřechází, a dále též i výrok VIII., jímž insolvenční soud přikázal osobám, které mají vůči dlužnici závazky, aby napříště plnění neposkytovaly dlužnici, ale insolvenční správkyňi, tak, že jej změnil v tom smyslu, že těmto osobám se tyto povinnosti neukládají. Vrchní soud v Praze přitom konstatoval, že *dlužnice je subjektem, který objektivně splňuje zákonné podmínky pro povolení reorganizace ve smyslu ustanovení § 316 odst. 4 insolvenčního zákona, a zamítnutí návrhu dlužnice na povolení reorganizace bylo ze strany soudu prvního stupně v této fázi insolvenčního řízení a za situace, kdy se jednalo o tzv. „předjednanou reorganizaci“ ve smyslu ustanovení § 316 odst. 5 insolvenčního zákona přinejmenším předčasné. (...) Měl-li nicméně soud prvního stupně zásadní pochybnosti o poctivosti záměru dlužnice navzdory tomu, že je u dlužnice reorganizace objektivně přípustná a že bylo současně dosaženo potřebných kvor pro přijetí tzv. konsenzuální reorganizace, nic mu nebránilo, aby své rozhodnutí „odložil“ na dobu po skončení řádně svolané schůze věřitelů postupem dle ustanovení § 149 insolvenčního zákona a vyčkal jejího rozhodnutí o způsobu řešení úpadku dlužnice (bod 24.). (...) Na soudu prvního stupně nyní bude, aby posoudil, zda byly splněny další zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o způsobu řešení úpadku dlužnice, a dále, setrvá-li na svém závěru o nepoctivosti záměru dlužnice, vyčká, jaké rozhodnutí ohledně způsobu řešení úpadku dlužnice přijme řádně svolaná schůze věřitelů. Poctivost návrhu na povolení reorganizace bude insolvenční soud zkoumat pouze tehdy, jestliže schůze věřitelů usnesení podle § 150 insolvenčního zákona nepřijme (bod 25.).*
13. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 2023, č. j. KSCB 27 INS 14499/2022, 4 VSPH 6/2023-B-37, pak bylo rozhodnuto o tom, že **soudkyně Mgr. Pavlína Glaser Hružová je vyloučena z projednávání a rozhodování** této věci.
14. Opatřením předsedkyně Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. 2. 2023 (č. l. B-41) ve spojení se Záznamem o přidělení z téhož dne (č. l. B-42) byla věc přidělena náhodným výběrem pomocí generátoru přidělování podle účinného rozvrhu práce – bod 1.1.2.3 Pravidel pro přidělování věcí, úsek insolvenční, soudnímu oddělení 26 INS.
15. **Zákonným soudcem** v této věci je tak s účinností od 1. 2. 2023 soudce soudního oddělení 26 INS - **JUDr. Ing. Zdeněk Strnad, Ph.D., MPA**. To potvrdil rovněž Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 4. 9. 2023 (č. l. B-246).
16. **Krajské státní zastupitelství v Českých Budějovicích** (dále též „KSZ“) vstoupilo do probíhajícího insolvenčního řízení oznámením ze dne 9. 2. 2023 (č. l. B-53).

17. Podáním doručeným insolvenčnímu soudu dne 27. 1. 2022 (č. l. B-44) předložila insolvenční správkyň návrh na vydání předběžného opatření, v němž zejména poukázala na nedostatečnou či vůbec žádnou součinnost poskytovanou jí dlužnicí (dále též „**návrh na vydání předběžného opatření č. 1°**“) a v němž navrhla omezení dispozičního oprávnění dlužnice částkou 50 000 Kč, neboť běžné jednotlivé výdaje se při provozu zbývající části podniku pohybují pod hranicí této sumy.
18. Usnesením ze dne 3. 2. 2023, č. j. KSCB 26 INS 14499/2022-B-45, soud rozhodl o návrhu insolvenční správkyň na vydání předběžného opatření č. 1, a to tak, že dlužnici zakázal samostatně nakládat s majetkovou podstatou při jednotlivých jednáních, kdy hodnota plnění převyšuje v jednotlivém případě či v součtu za dobu trvání smlouvy částku 50 000 Kč (výrok I. a II.), a uložil jí předkládat insolvenční správkyň pravidelné informace o provozování podniku a dispozici s majetkovou podstatou v režimu nejméně 1x za 14 dní (výrok III.). Dále soud přikázal osobám, které mají závazky vůči dlužnici přesahující jednorázově částku 50 000 Kč plnit namísto dlužnici na účet majetkové podstaty (výrok IV.) a pro případ, že by tyto osoby dlužnici přesto plnily, předala každou takovou platbu neprodleně na účet majetkové podstaty (výrok V.).
19. Dlužnice se proti tomuto předběžnému opatření zčásti odvolala, přičemž ale usnesení nabylo ve výrocích pod body I. až III. právní moci, když dlužnice svým odvoláním brojila výhradně proti výrokům pod body IV. a V., jimiž soud prvního stupně rozhodl o způsobu plnění závazků třetích osob. V rozsahu napadených výroků pod body IV. a V. pak bylo předmětné usnesení potvrzeno usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 4. 2023, sen. zn. 101 VSPH 303/2023.
20. Podáním doručeným soudu dne 10. 2. 2023 (č. l. B-55) předložila insolvenční správkyň nový návrh na vydání předběžného opatření (dále též „**návrh na vydání předběžného opatření č. 2°**“), v němž zejména poukázala na skutečnost, že v mezidobí, tj. v době od podání návrhu na vydání předběžného opatření č. 1 do rozhodnutí insolvenčního soudu o něm, došlo u dlužnice ke změně postoje k plnění povinností v rámci insolvenčního řízení, ale z její strany byla taková změna pouze změnou formální a u insolvenční správkyň panovala obava, že s ohledem na chování dlužnice by mohlo dojít k významnému snížení hodnoty majetkové podstaty. Proto navrhla omezení dispozičního oprávnění dlužnice v plném rozsahu, včetně vypořádávání pracovněprávních nároků s tím, že dispoziční oprávnění k majetkové podstatě mají zcela přejít na insolvenční správkyň.
21. Na základě ve spise uvedených skutečností insolvenční soud rozhodl usnesením ze dne 17. 2. 2023, č. j. KSCB 26 INS 14499/2022-B-70, a to tak, že změnil usnesení č. j. KSCB 26 INS 14499/2022-B-45 tak, že zrušil hranici omezení dispozice s majetkovou podstatou. Podmínka souhlasu insolvenční správkyň pro dispozice s majetkovou podstatou byla tedy bez omezení. Jinak řečeno: pro jakékoli nakládání s majetkovou podstatou bylo potřeba souhlasu insolvenční správkyň. Dále soud zkrátil interval pro předkládání informací dlužnicí insolvenční správkyň o provozování podniku a dispozici s majetkovou podstatou tak, že dlužnice byla povinna tyto informace předkládat v pracovní dny na denní bázi, v ostatní dny podle potřeby. Insolvenční správkyň bylo tímto usnesením uloženo podávat soudu zprávy o své činnosti vždy v pondělí a ve čtvrtek, popř. v nejbližší následující pracovní den.
22. Proti tomuto usnesení se dlužnice dne 7. 3. 2023 odvolala (č. l. B-100). Vrchní soud v Praze jako soud odvolací změnil svým rozhodnutím ze dne 25. 4. 2023, č. j. KSCB 26 INS 14499/2022, 1 VSPH 304/2023-B-166, usnesení o předběžném opatření č. j. KSCB 26 INS 14499/2022-B-70 ve výrocích pod body I. a II. tak, že návrh insolvenční správkyň na nařízení předběžného opatření se zamítá, a to z důvodu, že přestože právní úprava předběžných opatření obsažená v insolvenčním zákoně je vybudována na zásadě oficiality a vyplývá z ní tudíž i možnost insolvenčního soudu měnit předběžná opatření, k jejichž nařízení není

zákonem vyžadováno podání návrhu, (i) z vlastní iniciativy (z úřední povinnosti), důvodem pro takový postup může být jen změna okolností (poměrů), jež nebyla ode dne vydání předchozího předběžného opatření č. 1 (č. l. B-45) alespoň osvědčena. Ani z tvrzení insolvenční správkyň, ani z odůvodnění napadeného usnesení tak nebylo lze mít dle odvolacího soudu za osvědčené, že omezení dlužnice v nakládání s majetkovou podstatou plynoucí z ustanovení § 111 odst. 1 insolvenčního zákona ve spojení se (stále platným) omezením obsaženým v usnesení o nařízení předběžného opatření č. 1 (č. j. KSCB 26 INS 14499/2022-B-45), je omezením nedostatečným. Nebyla tudíž osvědčena taková změna okolností, která vyžaduje, aby byla dlužnice v nakládání s majetkovou podstatou omezena v širším rozsahu proto, že z její strany bezprostředně hrozí provádění změn na majetkové podstatě v neprospěch věřitelů. Vrchní soud v Praze v odůvodnění svého usnesení ze dne 25. 4. 2023 [odst. 10.] ale potvrdil, že omezení dlužnice s nakládáním s majetkovou podstatou ve smyslu usnesení zdejšího soudu ze dne 3. 2. 2023, č. j. KSCB 26 INS 14499/2022-B-45 i nadále trvá, ovšem ve znění výroků III. a IV. usnesení ze dne 17. 2. 2023, č. j. KSCB 26 INS 14499/2022-B-70, neboť v těchto výrocích nebylo citované usnesení soudu prvního stupně odvoláním napadeno, a proto v tomto rozsahu zůstalo ve smyslu ustanovení § 206 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) za užití ustanovení § 7 insolvenčního zákona přezkumnou činností odvolacího soudu nedotčeno.

23. **Návrh dlužnice na zrušení usnesení ze dne 3. 2. 2023, č. j. KSCB 26 INS 14499/2022-B-45 i usnesení ze dne 17. 2. 2023, č. j. KSCB 26 INS 14499/2022-B-70**, insolvenční soud usnesením ze dne 17. 4. 2023, č. j. KSCB 26 INS 14499/2022-B-151, zamítnul. Dlužnice ale podala odvolání (viz č. l. B-174) a Vrchní soud v Praze rozhodnutím ze dne 9. 5. 2023 (č. l. B-185) napadené usnesení krajského soudu ze dne 17. 4. 2023 (č. l. B-151) zrušil a řízení o návrhu dlužnice na zrušení předběžných opatření zastavil z důvodu, že po podání návrhu dlužnice na zrušení obou usnesení byla dne 5. 5. 2023 obě tato usnesení nahrazena - tedy fakticky změněna – usnesením na č. l. B-183 (viz níže) a nelze v řízení o takovém návrhu dlužnice pokračovat, když zde nejsou rozhodnutí, ke kterým se návrh upínal.
24. Dne 5. 5. 2023 insolvenční soud rozhodl o **vydání předběžného opatření č. 3**, bez návrhu, usnesením č. j. KSCB 26 INS 14499/2022-B-183, kterým nahradil usnesení ze dne 3. 2. 2023, č. j. KSCB 26 INS 14499/2022-B-45, a usnesení ze dne 17. 2. 2023, č. j. KSCB 26 INS 14499/2022-B-70. Tímto usnesením soud zakázal dlužnici nakládat s majetkovou podstatou, dispoziční oprávnění k majetkové podstatě přešlo v plném rozsahu na insolvenční správkyň, osobám, které mají závazky vůči dlužnici, bylo nařízeno, aby napříště plnění neposkytovaly dlužnici, ale insolvenční správkyň, a insolvenční správkyň bylo uloženo, aby soudu a prozatímnímu věřitelskému výboru podávala zprávy o své činnosti, a to pravidelně nejméně vždy v pátek, popř. v nejbližší předcházející pracovní den, neurčí-li soud jinak. K tomuto rozhodnutí soud dospěl mimo jiné na základě potřeby udržení hodnoty majetkové podstaty (pokud možno) v nezměněné podobě a zachování potenciality budoucího obnovení provozu úzkokolejky v závislosti na avizovaném rozhodnutí věřitelů o způsobu řešení úpadku dlužnice, a to i pro případ event. zpeněžování (zhodnocení) majetkové podstaty, přičemž soud vědom si své povinnosti realizace vlastní dohlédací činnosti (§ 10 a 11 insolvenčního zákona), respektu k základním zásadám insolvenčního řízení (§ 5 insolvenčního zákona) i preferenci společného zájmu věřitelů [§ 2 písm. j) insolvenčního zákona] nemohl nadále nečinně přihlížet faktickému a setrvalému umenšování hodnoty majetkové podstaty bez jakéhokoliv (třeba i budoucího) přínosu pro věřitele dlužnice. Proti tomuto rozhodnutí se dlužnice dne 24. 5. 2023 odvolala.
25. Odvolání dlužnice ze dne 24. 5. 2023 Vrchní soud v Praze rozhodnutím č. j. KSCB 26 INS 14499/2022-B-234 ze dne 20. 7. 2023 odmítl, když vzhledem k tomu, že napadené předběžné opatření zaniklo ze zákona (dle § 245 odst. 2 insolvenčního zákona), odvolací soud nemohl postupovat jinak než odvolání dlužnice pro jeho bezpředmětnost odmítnout. K věci samé ale přesto odvolací soud uvedl, že se o nezákonné předběžné opatření nejednalo. Napadené

usnesení sice nebylo vydáno jako reakce na vydání rozhodnutí o úpadku dlužnice (§ 140 odst. 1 insolvenčního zákona), nicméně odvolací soud sdílel názor soudu prvního stupně, že oproti předchozímu rozhodování o předběžném opatření vskutku nastala změna poměrů, a to taková, která vydání napadeného usnesení odůvodňovala (k tomu viz též blíže usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 4. 2023, č. j. 1 VSPH 304/2023-166). V řízení bylo dle závěru Vrchního soudu v Praze mj. doloženo, že se dlužnice nikterak aktivně nesnažila zajistit finanční prostředky prostřednictvím navýšení zakázek pro fungující opravárenskou dílnu, která stále měla značný potenciál ke generování zisku, nevyvíjela dostatečnou aktivitu při zajištění pronájmu svého majetku a ubytovacích kapacit, aby tak bylo možno navyšovat prostředky v majetkové podstatě. Značně liknavě přistupovala k zajišťování příslušných povolení a osvědčení jakož i k vyřešení otázky nového potenciálního provozovatele tratě. V důsledku těchto skutečností dochází k postupnému a nezanedbatelnému znehodnocování majetkové podstaty. Závěry soudu nevyplývaly jen ze zpráv insolvenční správky, jak dlužnice ve svém odvolání namítá, ale rovněž z proběhlých jednání prozatímního věřitelského výboru a v neposlední řadě i ze sdělení zaměstnanců dlužnice adresovaného insolvenčnímu soudu. Zjevně nedůvodnou pak byla též obrana dlužnice tkvící v tvrzení, že jí v období od prohlášení úpadku až do současnosti dispoziční oprávnění k majetkové podstatě fakticky nenáleželo, což jí v aktivním provozu závodu bránilo. Byť byla dlužnice v dispozičním oprávnění omezena usnesením o předběžném opatření ze dne 3. 2. 2023, č. j. KSCB 26 INS 14499/2022-B-45, přesto toto omezení dlužnici, byť ve spolupráci s insolvenční správky, v zajišťování nových zakázek pro opravárenskou dílnu, v zajištění pronájmu a znovuoobnovení provozu ubytovacích kapacit, v bezodkladných jednáních s potenciálními novými provozovateli dráhy, jakož i v bezodkladném činění úkonů směřujících k zajištění příslušných povolení a osvědčení k provozování potřebných nikterak nepřekáželo. Podmínky pro zrušení napadeného usnesení o předběžném opatření z důvodu jeho nezákonnosti by tedy ani tak splněny nebyly.

26. Insolvenční soud veden názorem Vrchního soudu v Praze (usnesení ze dne 10. 1. 2023, č. l. A-43, bod 25.) nejenže setrval na svém závěru o nepoctivosti záměru dlužnice, ale tento jeho dojem zejména od okamžiku vydání citovaného rozhodnutí Vrchního soudu v Praze díky (ne)(sou)činnosti dlužnice směrem k jí deklarovanému záměru na obnovení provozu úzkokolejky, resp. cílům navrhované reorganizace jen dále zesiloval, a proto hodlal ponechat rozhodnutí o způsobu řešení úpadku dlužnice na věřitelích, resp. na schůzi věřitelů právě v intencích závěrů přijatých Vrchním soudem v Praze dne 10. 1. 2023, což dále soud prvního stupně deklaroval mj. i v rámci slyšení insolvenční správky dne 24. 2. 2023, jak je zaznamenáno v protokolu z tohoto jednání (č. l. B-86).
27. Dne 25. 5. 2023 se konala **první schůze věřitelů** (protokol na č. l. B-212), která mimo jiné svým hlasováním nepřijala jako způsob řešení úpadku dlužnice navrhovanou reorganizaci, když pro přijetí hlasovalo 9 962 991,66 Kč (hlasů) nezajištěných věřitelů a ze zajištěných věřitelů pro tento způsob řešení úpadku dlužnice nehlasoval nikdo. Potřebného kvora pro přijetí takového usnesení tak nebylo dosaženo (§ 151 odst. 1 insolvenčního zákona).
28. Jelikož schůze věřitelů nepřijala jako způsob řešení úpadku dlužnice reorganizaci, nezbylo dle názoru soudu (jenž byl ale následně korigován závazným právním názorem odvolacího soudu – viz bod [31] usnesení ze dne 4. 9. 2023, č. l. B-246) než na majetek dlužnice prohlásit v souladu s jednoznačně a přesvědčivě vyjádřenou vůlí věřitelů (proti navrhované reorganizaci, a tudíž *aut aut, tertium nōn datur* pro konkurs, není-li zde žádné jiné třetí cesty, když oddlužení není v případě dlužnice vůbec možné a jiný způsob řešení úpadku prostě platná právní úprava v tomto směru nezná) **konkurs** (s touto argumentací soudu prvního stupně ostatně souznil i dlužník ve svém navazujícím odvolání – viz č. l. B-228 – když důvody pro zrušení napadeného usnesení spatřoval především v nesprávně zjištěném skutkovém stavu a v osobě nezákonného soudce, nikoliv v nedostatečně vyjádřené vůli věřitelů).

Zkrácené znění tohoto usnesení pak soud v souladu s ustanovením § 89 odst. 3 insolvenčního zákona zveřejnil v insolvenčním rejstříku dne 26. 5. 2023 na č. l. B-209; úplné znění usnesení bylo zveřejněno dne 13. 6. 2023 na č. l. B-222.

29. Proti usnesení č. j. KSCB 26 INS 14499/2022-B-222 se **dlužník včas odvolal** (č. l. B-228) a požadoval, aby je odvolací soud zrušil, přičemž namítal, že soud prvního stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností, dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, dosud zjištěný skutkový stav neobstojí, neboť tu jsou další skutečnosti nebo jiné důkazy, které nebyly dosud uplatněny, resp. rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci a dále že napadené usnesení nebylo vydáno zákonným soudcem, když na základě jeho námítky podjatosti soudce (č. l. B-25) Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 30. 1. 2023 (č. l. B-37) vyloučil z projednávání a rozhodování věci soudkyni Mgr. Pavlínou Glaser Hružovou a následně byla věc přidělena předsedkyní krajského soudu k přerozdělení nápadu náhodným generátorem v souladu s bodem 1.1.2.3 pravidel pro přidělování věci dle účinného rozvrhu práce. Uvedl, že jednou z proměnných, na základě kterých probíhá přidělování věci automatickým elektronickým generátorem přidělování, je počet insolvenčních věcí přidělených do jednotlivých soudních oddělení. Ze záznamu o přidělení vygenerovaného dne 1. 2. 2023 v 11:31:29 (č. l. B-42) pak usuzoval, že mohlo dojít ke zkeslení výsledků náhodného výběru prostřednictvím automatického elektronického generátoru přidělování chybným zadáním počtu věcí přidělených jednotlivým soudním oddělením jakožto jedné z proměnných matematického algoritmu, resp. jejím nezadáním a uvedením nulových hodnot počtu věcí všech soudních oddělení. Z veřejně dostupného seznamu zahájených řízení dlužník zjistil, že soudnímu oddělení 26 INS již byly v daném období přiděleny další insolvenční věci a vstupní údaj o počtu přidělených věcí tak byl nesprávný. Tím mohlo dojít k ovlivnění výsledků náhodného elektronického generátoru přidělování a tím rovněž k ovlivnění výběru soudce a v důsledku toho k porušení základního práva dlužníka dle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle kterého „*nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci.*“.
30. **Vrchní soud v Praze, jako odvolací soud**, ve svém rozhodnutí ze dne 4. 9. 2023 (č. l. B-246) uvedl, že odvolání je opodstatněné, byť z jiných než dlužníkem uváděných důvodů, a napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Zároveň ale uvedl, že JUDr. Ing. Zdeněk Strnad, Ph.D., MPA, je zákonným soudcem. Na základě svých zjištění a veden názory vyjádřenými v odůvodnění citovaného usnesení odvolací soud napadené usnesení jako předčasné zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení – primárně k rozhodnutí o návrhu dlužníka na povolení reorganizace. Dle jeho názoru „*soud I. stupně opakovaně deklaroval, že vzhledem k jeho pochybnostem o poctivosti návrhu dlužníka na povolení reorganizace, rozhodne o způsobu řešení jeho úpadku schůze věřitelů svolaná na den 25. 5. 2023, což je v souladu s platnou judikaturou (usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 11. 2020, sp. zn. 29 NSČR 55/2019 nebo usnesení ze dne 30. 5. 2022 sp. zn. 29 NSČR 44/2020)... dle seznamu zaměstnanců (§ 104 odst. 1 IZ) zaměstnával dlužník ke dni podání insolvenčního návrhu 91 osob (A 7/73 až A 7/75); dle připojené výroční zprávy pak v období od 1. 7. 2020 do 30. 6. 2021 dosáhl dlužník ročního úbrnu čistého obrátu ve výši 104 191 000 Kč – z toho plyne, že dlužník objektivně splňuje zákonné podmínky pro povolení reorganizace ve smyslu § 316 odst. 4 IZ (srov. odst. 24 odůvodnění kasačního usnesení)... hlasování na první schůzi věřitelů konané dne 25. 5. 2023 (B-212) o způsobu řešení úpadku dlužníka skončilo s výsledkem, že schůze věřitelů neschválila reorganizaci (o konkursu hlasováno nebylo)... Úvaha soudu I. stupně, že mu za této situace nezbyvá, než – bez dalšího – prohlásit konkurs na majetek dlužníka avšak správná není, jelikož se nijak nevypovídá s dlužníkovým návrhem na povolení reorganizace, o němž dosud nebylo rozhodnuto... absence kvalifikovaného souhlasu věřitelů s návrhem na povolení reorganizace vytváří překážku pro její povolení jen v případě návrhu podaného věřitelem - viz dikci § 326 odst. 1 písm. c) IZ. U dlužnického návrhu (o který jde i v projednávané věci) by taková překážka byla dána, jen pokud by věřitelé dali kvalifikovaně najevo, že si přejí řešit dlužnickův úpadek konkursem (§ 150 – § 152 IZ). To se však v daném případě nestalo, hlasováno bylo jen o dlužnickově*

návrhu na povolení reorganizace.“: Vrchní soud v Praze zdůraznil, že právní názor odvolacího soudu vyjádřený v tomto, jakož i v dřívějším kasačním usnesení (č. l. A-43), je pro soud I. stupně závazný (§ 226 odst. 1 o.s.ř.).

31. Dne 8. 9. 2023 (č. l. B-248) bylo soudu doručeno podání předsedy věřitelského výboru (dále též „VV“) s návrhem na svolání schůze věřitelů, „*na které bude projednán minimálně bod přijetí rozhodnutí o způsobu řešení úpadku Dlužníka*“. Soud ovšem veden závazným právním názorem odvolacího soudu (č. l. B-246) přistoupil bez dalšího k rozhodnutí o návrhu dlužnice na povolení reorganizace, neboť mu to jednak bylo uloženo Vrchním soudem v Praze, jednak má ve spisové dokumentaci i ve více než roční délce tohoto řízení dostatečnou oporu pro takový postup a toto své rozhodnutí.

III. Skutková zjištění a průběh insolvenčního řízení perspektivou dlužnice

32. Insolvenčnímu návrhu dlužnice a návrhu na povolení reorganizace předcházelo řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. KSCB 27 INS 10496/2021 a zahájené k návrhu dlužnice na vyhlášení mimořádného moratoria, jenž byl soudu doručen dne 2. 6. 2021. V něm tehdy dlužnice uvedla, že se potýká s nedostatkem cash-flow, které je způsobeno výpadkem tržeb z jízdného způsobeným v roce 2020 v důsledku omezení jízd vlaků a přechodem zaměstnanců na tzv. home office. Dlužnice dále uvedla, že jedná s Krajem Vysočina a Jihočeským krajem ohledně náhrad a tato jednání byla v důsledku pandemie SARS-CoV-2 zdržena. Dlužnice deklarovala, že je finančně zdráva, zaměstnává 93 zaměstnanců na hlavní pracovní poměr a k datu 30. 6. 2020 činil její obrat 109 023 tis. Kč. Z důvodu, že dlužnice splnila formální podmínky pro vyhlášení mimořádného moratoria, bylo toto usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 6. 2021, č. j. KSCB 27 INS 10496/2021-A-3 vyhlášeno, a to na dobu 3 měsíců, tedy do 3. 9. 2021. Proti tvrzením dlužnice se vymezil Kraj Vysočina s tím, že uvedl, že se seznámil s obsahem návrhu dlužnice na vyhlášení moratoria, kterému bylo soudem vyhověno, a považuje za nezbytné k tomu doplnit, že údaje o tom, že jednání s Krajem Vysočina byla přerušena z důvodu pandemie, se nezakládají na pravdě. Kraj Vysočina zároveň sdělil, že neeviduje vůči dlužnici žádné splatné závazky a veškeré závazky z platných smluv plní. Jednání s dlužnicí ohledně nezesmluvněných „dalších“ nákladů probíhají, jak dále tvrdí, kontinuálně již od 2018, resp. 2019. Kraj Vysočina označil ve svém podání tvrzení dlužnice za zkreslená či dokonce nepravdivá. Dne 2. 9. 2021 požádala dlužnice o prodloužení mimořádného moratoria s tím, že předložila souhlas věřitele EQUA Bank a.s., IČO 47116102 (s pohledávkou celkem 63 348 068,02 Kč, tedy 63,67 % závazků), věřitele Ing. Vladimíra Jindřicha, narozeného dne 26. 8. 1963 (s pohledávkou 3 608 051,81 Kč; toho času akcionář dlužnice) a ZTC electronic Praha, a.s., IČO 00499463 (s pohledávkou 11 807 080,93 Kč; společnost, jejímž jediným jednatelem a společníkem je od 30. 8. 2014 Ing. Vladimír Jindřich), tedy tři věřitelů s celkovými pohledávkami ve výši 79,17 %, přičemž dvě z nich evidoval akcionář společnosti a společnost jím ovládaná. Pokud jde o závazky ve vztahu ke „státním věřitelům“, tedy tzv. odvodové povinnosti (nedoplatky na daních, pojistném nebo penále na sociálním zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti nebo pojistném na všeobecném zdravotním pojištění + nedoplatky z důvodu řádného neplnění daňových povinností) tyto činily dle sdělení dlužnice 17 251 411 Kč, včetně závazku u Finančního úřadu Jihočeského kraje. Dodatečný souhlas s prodloužením moratoria po vydání rozhodnutí předložila věřitelka ČR – Česká správa sociálního zabezpečení a svůj dodatečný nesouhlas předložil správce daně - Finanční úřad pro Jihočeský kraj. Mimořádné moratorium bylo usnesením insolvenčního soudu ze dne 3. 9. 2021, č. j. KSCB 27 INS 10496/2021-A-14 prodlouženo do 3. 12. 2021.
33. Ve vztahu k povolení reorganizace insolvenční soud z insolvenčního návrhu spojeného s návrhem na povolení reorganizace, předložených příloh i dosavadního průběhu insolvenčního řízení zjistil následující **informace, které má za prokázané**:

- dlužnice vznikla v důsledku „privatizace úzkokolejných tratí a jejich záchrany před likvidací“, přičemž do jejího vlastnictví byly úzkokolejky převedeny se souhlasem vlády ČR v roce 3/1997,
- dlužnice podnikala především v oblasti drážní dopravy, když provozovala pravidelnou osobní železniční dopravu v režimu obecného hospodářského zájmu v „závazku veřejné služby“ a nákladní železniční dopravu na regionálních úzkorozchodných tratích Jindřichův Hradec – Nová Bystřice a Jindřichův Hradec – Obrataň a v letních měsících zážitkové historické jízdy (dále též „úzkokolejka“),
- ve spolupráci se Státním fondem dopravní infrastruktury zajišťuje (zajišťovala) provozuschopnost vlastněné traťové infrastruktury,
- poskytuje ubytování v drážních apartmánech, provozovala kavárnu a pořádala kulturní akce a příležitostnou „obchodní činnost“,
- v insolvenčním návrhu dlužnice zdůraznila, že je držitelkou licence dle ustanovení § 24 a násl. zákona o dráhách [bod. III, (9) návrhu], aniž by ale zmínila či jen naznačila, že je s ní vedeno řízení o jejím odejmutí, a to již od října 2021; v průběhu insolvenčního řízení však ve vztahu k oběma úzkorozchodným drahám pozbyla veškerá nezbytná povolení a licence (naposledy jí byla Drážním úřadem zrušena oprávnění pro provoz drážní dopravy pro obě tratě udělené rozhodnutím pod č. j. 665/1995 -DÚ/P-Bp ze dne 6. 4. 1995 a rozhodnutím pod č. j. DUCR-32183/09/Le ze dne 20. 7. 2009, a to konkrétně rozhodnutím č. j. DUCR-4611/23/Le ze dne 24. 1. 2023), aniž by zajistila včas jejich prodloužení či nahrazení novými, a to ani v průběhu tohoto insolvenčního řízení, přičemž její nářky na - průběhem insolvenčního řízení vyvolané – opakované přechody dispozičního oprávnění mezi ní a insolvenční správkyní smetl ze stolu i Vrchní soud v Praze jako odvolací soud ve svém usnesení ze dne 20. 7. 2023, č. l. B-234 (srov. bod [12] – „... Zjevně nedůvodnou je pak též obrana dlužnice tkvící v tvrzení, že jí v období od prohlášení úpadku až do současnosti dispoziční oprávnění k majetkové podstatě fakticky nenáleželo, což jí v aktivním provozu závodu bránilo. Byť byla dlužnice v dispozičním oprávnění omezena usnesením o předběžném opatření ze dne 3. února 2023, č. j. KSCB 26 INS 14499/2022-B-45, přesto toto omezení dlužnici, byť ve spolupráci s insolvenční správkyní, v zajišťování nových zakázek pro opravárenskou dílnu, v zajištění pronájmu a znovuoobnovení provozu ubytovacích kapacit, v bezodkladných jednáních s potenciálními novými provozovateli dráhy, jakož i v bezodkladném čínění úkonů směřujících k zajištění příslušných povolení a osvědčení k provozování potřebných nikterak nepřekáželo...“),
- v souvislosti s poskytováním drážní přepravy v režimu závazku veřejné služby uzavřela dlužnice smlouvy s Krajem Vysočina a Jihočeským krajem za účelem úhrady prokazatelné ztráty, a to konkrétně dne 19. 10. 2009 s Krajem Vysočina a dne 9. 12. 2019 s Jihočeským krajem; objednatelé drážní dopravy ukončili ke konci října 2022 uzavřené smlouvy, neboť již v říjnu 2022 byly závazky dlužnice plněny v důsledku chybějících oprávnění formou náhradní autobusové dopravy,
- při provozování služeb v oblasti drážní dopravy v režimu služeb obecného hospodářského zájmu existuje mezi objednatelem služby a poskytovatelem princip poskytování tzv. vyrovnávacích plateb, které představují kompenzace prokazatelné ztráty na straně poskytovatele včetně přiměřeného zisku; dle tvrzení dlužnice byly tyto kompenzace ze strany objednatelů dlouhodobě nedostatečné; právě poskytování kompenzací prokazatelné ztráty v nedostatečné výši bylo dle dlužnice (č. l. B-228) jednou z příčin vedoucích k úpadku dlužnice, přičemž dlužnice i její věřitelé považují pohledávku dlužnice za Krajem Vysočina a Českou republikou za významné aktivum, které může sloužit k tomu, aby byl naplněn účel insolvenčního řízení,

- s objednatelem Jihočeský kraj se podařilo dosáhnout dohody ohledně zmíněných kompenzací a v roce 2019 byla uzavřena odpovídající smluvní dokumentace,
- s objednatelem Kraj Vysočina se dohody dosáhnout nepodařilo a dlužnice vyčíslila provozní ztrátu ve výši 108 009 944 Kč za období 2010 až 2022; dlužnice dále vyčíslila Kraji Vysočina dluh na neuhrazeném poplatku za použití dopravní cesty ve výši 16 072 192,29 Kč a uvedla, že nadto kraj neplní ani své závazky v souvislosti s poskytnutou investiční dotací Evropské unie; dodala (č. l. B-201), že po povolení reorganizace by byla připravena, pokud by nebyla s objednavateli služeb nalezena dohoda, tyto pohledávky vymáhat; naopak v případě řešení úpadku dlužnice konkursem by byl jakýkoliv další postup ve vztahu k těmto objednávkám nejistý, ať už v rovině nalezení smírného řešení či jejich dalšího vymáhání,
- Kraj Vysočina (č. l. A-9, B-168) zdůraznil, že informace uvedené v reorganizačním plánu dlužnice jsou zkrácené až lživé a hrubě zavádějící s tím, že svým vyzněním jej poškozují. Má s dlužnicí uzavřenou smlouvu od 19. 10. 2009 s platností do 14. 10. 2024, přičemž je ohledně ní vedeno několik sporů. Žádný z těchto sporů však není sporem o „*ubrazení pohledávky JHMD z Krajem Vysočina*“, navíc „*v dosud čtyřech vydaných rozhodnutích ministerstva vnitra bylo rozhodováno vždy ve prospěch Kraje Vysočina*“. Kraj řádně plní své povinnosti ze smlouvy a neviduje žádnou pohledávku po splatnosti. K tvrzeným finančním nárokům dlužnice uvedl, že nemají oporu v uzavřené smlouvě, ani odvedených výkonech, a dokonce je otázkou, jakou oporu mají tvrzené nároky v účetnictví dlužnice, když následně konkrétně vyjmenoval, jaké konkrétní částky byly v průběhu posledního roku dlužnicí od Kraje Vysočina požadovány a z jakých důvodů, a to opět bez jakékoliv opory ve smlouvě či odvedených výkonech. On sám žádnou pohledávku, resp. závazek vůči dlužnici neviduje a pohledávku, jak byla specifikována v příloze č. 3 předloženého soupisu majetkové podstaty, neuznává, a to ani z části. Je zřejmé, že požadavek dlužnice není koncipován jako požadavek oprávněný vycházející z bezpečně zjištěných podkladů (právních i věcných), ale jako soubor snah zástupců dlužnice uhradit vlastní dluhy z veřejných peněz, což je pro Kraj Vysočina neakceptovatelné. Kraj Vysočina předložil dlužnici návrhy dodatků dotčené smlouvy za období 2020 až 2022, které by znamenaly pro dlužnici plnění 5,5 mil. Kč za toto období, a které reflektují založené smluvní vztahy a navazují na pravomocné rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ve věci nahrazení projevu vůle, nicméně dlužnice tyto odmítla uzavřít; ze správního rozsudku ze dne 15. 6. 2023 č. j. 18 A 56/2022-17 vyvstávají podle dlužnice (č. l. B-228) pochybnosti, zda vůbec na základě odstoupení ze strany Kraje Vysočina došlo či mohlo dojít k ukončení smlouvy, resp. zda je tato smlouva i nadále v platnosti. Z výše citovaného správního rozsudku se dle názoru insolvenčního soudu podává, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 31. 5. 2022, č. j. MV-1457-99/ODK-2019 bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, tj. věc dosud stále není pravomocně ukončena,
- došlo k zesplatnění úvěrů financující bankou (dříve EQUA Bank, a.s., nyní Raiffeisenbank, a.s.), a to konkrétně úvěru reg. č. 020/2014 ze dne 26. 3. 2014 ve znění pozdějších dodatků, úvěru reg. č. 021/2014 ze dne 26. 3. 2014 ve znění pozdějších dodatků a reg. č. 0023/2017 ze dne 25. 9. 2017 ve znění pozdějších dodatků, které byly využívány na financování provozu obchodního závodu dlužnice (dále též „hlavní úvěr“ či „úvěr“), přičemž zesplatnění bylo dlužnici oznámeno dne 1. 4. 2022; příčinou zesplatnění bylo, dle dlužnice, celkové zhoršení hospodářské situace v návaznosti na neuzavření smluvní dokumentace s Krajem Vysočina a negativní působení dalších skutečností na cash-flow dlužnice; návazně na zesplatnění došlo k výkonu zástavních práv, konkrétně k výkonu zástavních práv k veškerým existujícím i budoucím pohledávkám z vkladů na účtech zřízených a vedených financující bankou, čímž došlo k jejich blokaci a dlužnice

pozbyla oprávnění nakládat s pohledávkami z vkladů; právě finanční prostředky za plnění závazků veřejné služby od Jihočeského kraje a Kraje Vysočina tvoří dle vyjádření dlužnice klíčovou příjmovou složku,

- z původního počtu bezmála 100 zaměstnanců přišla dlužnice v průběhu insolvenčního řízení o jejich podstatnou část (nejvíce hned v průběhu října 2022), když z posledních informací od insolvenčního správce ze dne 27. 7. 2023 (č. l. B-240) a ze dne 5. 9. 2023 (č. l. B-244) vyplývá, že dlužnice má aktuálně cca 15 zaměstnanců, a to pracujících konkrétně v dílně na několika externích zakázkách a dále několik zaměstnanců kteří se starají o stav trati a dalšího majetku dlužníka (2x traťmistr, 1x IT, 1x infrastruktura, 1x správa majetku); některé služby musely být dokonce zajištěny externě (např. účetnictví společností Locke & Hobbes a.s.; vedení účetnictví ale nyní po ukončení hospodářského roku k 30. 6. 2023 zajistí ve vlastní režii a bez finančních nároků pro majetkovou podstatu sám stávající insolvenční správce); nutno rovněž zmínit negativní vnímání dlužnice a především jejího managementu ze strany zaměstnanců – viz kupříkladu **stížnost zbývajících zaměstnanců ze dne 18. 4. 2023 (č. l. B-152)**, v níž uvádějí, že interní situace dlužnice se zhoršuje každým dnem, jejich trpělivost údajně přesáhla akceptovatelné hranice, neboť úmyslným podrýváním veškeré příjmové činnosti ředitelem Ing. Čajánkem jsou nedobrovolnými svědky cílené likvidace zbytku firmy, pod vedením insolvenční správkyne se chod dílny naopak stabilizoval, vše se ale opět změnilo po návratu Ing. Čajánka zpět do výkonné funkce od 11. 1. 2023, jenž v rozkladu zbytku společnosti plynule navázal tam, kde před tím skončil, což zaměstnanci dlužnice demonstrovali na několika příkladech; zájem o zachování úzkokolejky opakovaně vyjádřili politici, územní samosprávy, místní obyvatelé a turisté, podporu dráze slíbili i bývalí zaměstnanci, Jindřichohradecká úzkokolejka má naději na vzkříšení, jen pokud v ní nebude figurovat Ing. Čajánek - pokud nebude zbaven dispozičního práva a řídicí funkce nad zaměstnanci (včetně pracovních právních vztahů), podají všichni zaměstnanci dílny výpověď z pracovního poměru, popř. rovněž **stanovisko bývalých zaměstnanců** doručené soudu ze dne 23. 5. 2023, č. l. B-202),
- **kavárna** byla uzavřena (činnost ukončena v listopadu 2022, resp. okamžité ukončení nájemního vztahu), zaměstnanci byli propuštěni, zbylé zásoby uskladněny v prostorách u dlužnice a letos v létě částečně zužitkovány (stejně jako zbývajících upomínkové předměty, knihy a kalendáře) pro provoz nádražního bufetového vozu (kiosku) v prostorách nádraží v Jindřichově Hradci (č. l. B-240), jehož letošní (prázdninový) provoz přinesl do majetkové podstaty tržby v rozsahu cca 200 tis. Kč (č. l. B-244),
- dlužnice neměla v insolvenčním řízení **pojištění majetkovou podstatu**; až poté, co byla tato skutečnost zjištěna insolvenčním soudem v rámci slyšení insolvenční správkyne (č. l. B-86), postupně bylo pojištění (a tudíž ochrana majetku) zajištěno nejdříve u společnosti ČSOB pojišťovna, a.s. především díky součinnosti předchozí insolvenční správkyne a následně (když ČSOB pojišťovna, a.s. pojištění vypověděla) nahrazeno novým insolvenčním správcem pojištěným u České podnikatelské pojišťovny, a.s. (viz č. l. B-240),
- **pronájem turisticky vhodných prostor** byl obnoven až díky aktivitě předchozí insolvenční správkyne a skutečně maximalizován až díky přístupu aktuálního insolvenčního správce, jenž uzavřel smlouvu se subjektem, který se touto činností zabývá, díky čemuž využití ubytovacích kapacit přinese do majetkové podstaty za letní měsíce letošního roku tržby v odhadované výši 300 až 400 tis. Kč; bonusem navíc je, že objekty jsou díky tomu v dobrém stavu; byl rovněž zajištěn pravidelný odvoz komunálního i tříděného odpadu, brigádníci provádějí mechanické odstraňování rostlin na nádražích a v kolejišti (č. l. B-244);

- od září 2023 se podařilo obnovit **připojení k odběru elektrické energie** na dříve dodavatelem odpojených odběrných místech, přičemž stávající insolvenční správce zajistil nového dodavatele, k němuž by měla být postupně přesunuta všechna odběrná místa dlužnice (neměl by tak již být objekt, jenž by bezdůvodně nebyl zásobován elektrickou energií); to by umožnilo další rozvoj komerčního využívání ubytovacích kapacit dlužnice, jakož i obnovení historické tiskárny kartonových jízdenek, o které je velký zájem a jejichž tisk by mohl přinést další příjmy do majetkové podstaty (č. l. B-240 a B-244),
34. Z poskytnuté součinnosti (výzvy mj. č. l. A-10, A-26) ze strany Drážního úřadu ze dne 26. 9. 2022 (č. l. B-25) a ze dne 30. 9. 2022 (č. l. B-28) insolvenční soud zjistil, že s dlužnicí bylo vedeno od 19. 10. 2021 (opakovaně přerušované) **řízení o odebrání oprávnění provozovat drážní dopravu (licence)**, a to dle ustanovení § 28 odst. 2 písm. c) zákona o dráhách, tedy z důvodu finanční nezpůsobilosti při existenci nedoplatků na daních, pojistném nebo penále na sociálním zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti nebo pojistném na všeobecném zdravotním pojištění. Dlužnice byla totiž držitelem licencí k provozování drážní dopravy na celostátní nebo regionální dráze, ev. č. L/1995/0004 (udělena rozhodnutím Drážního úřadu ze dne 6. 4. 1995) a ev. č. L/2009/1528 (udělena rozhodnutím Drážního úřadu ze dne 20. 7. 2009). Drážní úřad dále doplnil, že i rozhodnutí insolvenčního soudu o úpadku dlužníka a jeho případném řešení reorganizací by zakládalo (další) důvod pro finanční nezpůsobilost dopravce, přičemž v tomto případě by bylo lze uvažovat o až 6měsíční „podmíněné licenci“, nicméně oba důvody finanční nezpůsobilosti existovaly vedle sebe a držitel licence by musel plnit podmínky stanovené v § 25 odst. 1 zákona o dráhách, tedy mimo jiné prokázat finanční způsobilost podle § 28 odst. 2 zákona o dráhách. Jinými slovy po rozhodnutí o úpadku dlužnice by byla vedena řízení o odejmutí licence fakticky dvě, jedno (ono opakovaně přerušované) z důvodu nesplněných závazků týkajících se tzv. odvodových povinností, a druhé z důvodu úpadku dlužnice (v případě povolení reorganizace s možností tzv. podmíněné licence, omezené na maximální dobu 6 měsíců). Zároveň Drážní úřad potvrdil, že dlužnice má **platné osvědčení dopravce pouze do 16. 10. 2022**, přičemž bez tohoto osvědčení nemůže dopravce provozovat drážní dopravu s výjimkou drážní dopravy provozované podle ustanovení § 24a odst. 4 zákona o dráhách. Drážní úřad rovněž sdělil, že dlužnice má **platné úřední povolení (osvědčení) pro provozování regionálních drah** Jindřichův Hradec – Nová Bystrice (ev. č. ÚP/1997/8001) a Jindřichův Hradec – Obrataň (ev. č. UP/1997/8003), jejichž platnost **končí 2. 10. 2022**, přičemž Drážní úřad obdržel dne 29. 9. 2022 žádost dlužnice o vydání nových osvědčení, bez nichž nemůže dráha provozována (a to nikým), jak vyplývá ze sdělení samotné dlužnice doplněné o vyjádření Drážního úřadu ze dne 3. 10. 2023 (č. l. B-29), podle něhož je obnovení drážní dopravy (od 3. 10. 2023 krátkodobě zajišťované/nahrazené dlužnicí formou náhradní autobusové dopravy – pozn. soudu) možné za předpokladu, že bude dodrženo ze strany provozovatele dráhy ustanovení § 11 odst. 1 zákona o dráhách s přihlédnutím ke splnění dalších povinností stanovených zejména v ustanovení § 22 odst. 1, 2 a § 23 zákona o dráhách. Ve vztahu k zachování dopravní obslužnosti Drážní úřad uvedl, že do doby získání osvědčení je řešením „*na uvedených regionálních dráhách náhradní autobusová doprava*“. Společnost jako dopravce může provozovat drážní dopravu na celostátní nebo regionální dráze při splnění podmínek podle ustanovení § 24a odst. 1 zákona o dráhách s přihlédnutím k povinnostem daným v ustanoveních § 35 a 36 zákona o dráhách. Podmínky finanční způsobilosti provozovatele dráhy jsou dle Drážního úřadu upraveny v ustanovení § 14a zákona o dráhách a finanční způsobilost dopravce pak v ustanovení § 28 zákona o dráhách. Teprve ale v průběhu samotného insolvenčního řízení byl předchozí insolvenční správkyň v součinnosti s věřiteli (skrze tehdy ustavený prozatímní věřitelský výbor) realizován model zajištění úředních povolení pro obě úzkorozchodné tratě, a to prostřednictvím (jako *ready-made* zakoupené) dceřiné společnosti dlužnice – Správy úzkokolejných drah s.r.o., přičemž úřední povolení k provozu dráhy (přes určité personální peripetie vyvolané konkursem – viz č. l. B-240 –

a opětovnou nedostatečnou součinnost a pečlivost dlužnice v případě elektronického podpisu jejího statutárního orgánu – viz č. l. B-240) se očekává ze strany Drážního úřadu „v řádu dní“ (viz č. l. B-244). Následně bude nutné k provozu drah k přepravě cestujících zajistit ještě bezpečnostní povolení, přičemž vlastní drážní provoz (dopravu) by musel tak jako tak zajišťovat externí subjekt (zájemce) disponující souvisejícími nezbytnými dalšími úředními povoleními a licencemi.

35. Z vyjádření společnosti **NEOLADRO s.r.o.** ze dne 21. 9. 2022 (č. l. A-22), minoritního akcionáře dlužnice, vyplývá, že akcionářem dlužnice je on a nikoliv Ing. Jan Kysela. Insolvenční soud ověřil z obchodního rejstříku, že jediným společníkem a jednatelem této společnosti je právě Ing. Jan Kysela. Společnost NEOLADRO s.r.o. údajně vstoupila kapitálově do dlužnice v roce 2021 s cílem zajistit pokračování provozu, udržet pracovní místa a vyjednat dlouhodobé a oboustranně udržitelné podmínky spolupráce s obchodními partnery. Jejím cílem byla restrukturalizace dlužnice, její finanční stabilizace a následný rozvoj. Reorganizační plán má mezi věřiteli jasnou podporu, podmínky povolení reorganizace byly splněny a bezodkladné rozhodnutí o úpadku dlužnice umožní zachování dalšího provozu a nastartování kroků vedoucích k jejímu ozdravení a vypořádání se s věřiteli.
36. **Federace strojířů České republiky** se vyjádřila tak (č. l. A-20 a A-21), že jako organizace zastupující zájmy svých členů při kolektivním vyjednávání je seznámena s plánovanou reorganizací a měla možnost seznámit se s reorganizačním plánem, jehož cílem je vyrovnání závazků při zachování zaměstnanosti a provozu železničního podniku. Předložený plán předpokládá zachování provozu železničního podniku i za cenu omezení výkonu pro Kraj Vysočina, přičemž o problematice ohledně kompenzací je Federace strojířů ČR průběžně informována. Závěrem se podání zabývá sociální atmosférou na pracovišti, nevyplacením mezd za měsíc srpen 2022 a apeluje na vydání rozhodnutí soudu s tím, že zaměstnanci nemohou figurovat jako rukojmí při řešení sporů mezi akcionáři či sporů s objednatelům.
37. **Dlužnice**, reagující někdy i bez vyzvání soudem na součinnost vyžadovanou soudem po jiných subjektech či osobách, popř. na nevyžádaná podání zasílaná přímo do spisu, mj. uvedla (č. l. A-16, A-23, A-27, A-29), že s Krajem Vysočina očekává „*přenasazení ekonomických parametrů*“, kdy dle jejího názoru může dojít v průběhu insolvenčního řízení k „*odmítnutí plnění smlouvy ve smyslu § 330a ve spojení s § 253 a násl. InsZ*“ a následně z důvodu „*bezprostředního rizika přerušování služeb ve smyslu čl. 5 odst. 5 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1370/2007 k uzavření smlouvy, resp. dodatku v režimu tohoto mimořádného opatření*“. Dodatek takto uzavřený s Krajem Vysočina by následně představoval jednu z příjmových složek dlužnice. Potvrdila ale také, že vzájemné vztahy jsou předmětem vícera sporných řízení a obě strany nyní zaujímají odlišný postoj, nicméně za důležité považuje, že spolu strany komunikují. Deklarovala rovněž ochotu případného přechodu na turistický provoz, stejně jako připravenost vymáhat nároky vůči Kraji Vysočina soudní cestou. Hájila rovněž svůj způsob výpočtu závazku Kraje Vysočina a uvedla, že zahájila jednání s Ministerstvem dopravy ČR za účelem zahájení jednání o případné realizaci předkupního práva k části dráhy. Dne 26. 9. 2022 bylo doručeno oznámení Jihočeského kraje o dočasném pozastavení výplaty plateb dle smlouvy uzavřené dne 9. 12. 2019 s tím, že k obnovení plateb dojde až po ustanovení insolvenčního správce k jeho rukám. Uvedla také, že dne 23. 9. 2022 byla elektronicky domluvena schůzka s ministrem dopravy, předběžně na 17. 10. 2022, které by se dlužnice v rámci transparentnosti ráda již zúčastnila spolu s insolvenčním správcem a prozatímním věřitelským výborem. Potvrdila, že je s ní skutečně vedeno řízení o odejmutí licencí pro finanční nezpůsobilost a doplnila, že je vedeno též řízení o zrušení úředních povolení dle ustanovení § 18 zákona o dráhách, přičemž obě jsou přerušena do 30. 9. 2022. Dlužnice výslovně uvedla, že „*úřad v usneseních o přerušování řízení uvedl, že dlužník by měl do 30. 9. 2022 osvědčit, že nabyl finanční způsobilosti*“. „*Vzhledem k tomu*“, pokračuje dlužnice, „*že se v uvedeném období nepodařilo dosáhnout dohody s Krajem Vysočina, dlužníkovi nezbylo než podat na sebe insolvenční návrh*“. Dlužnice rovněž počítala se lhůtou 6 měsíců dle

ustanovení § 30 odst. 2 zákona o dráhách s tím, že do půl roku předpokládala na trati, kde jí dle jejího názoru není poskytována řádná kompenzace, zastavení provozu, případně nižší výkon umožňující pokrytí nákladů a znovunabytí finanční způsobilosti. Jako „*záložní variantu*“ zmínila i dočasné omezení provozu či spolupráci s jiným subjektem disponujícím licenci. Potvrdila také, že ke dni 2. 10. 2022 pozbyla osvědčení o bezpečnosti provozovatele dráhy (§ 19 zákona o dráhách), nicméně od 3. 10. 2022 zajistila náhradní dopravu autobusy. Žádost o udělení nového osvědčení podala až dne 29. 9. 2022 z důvodu, že tak „*chtěla učinit až v právním režimu povolené reorganizace*“.

38. Ohledně pohledávek Ing. Vladimíra Jindřicha a společnosti ZTC electronic Praha, s.r.o., které se objevovaly v seznamu závazků v předchozím řízení a nyní již tyto věřitelé v seznamu nefigurují, spolu s naopak nově objevující se pohledávkou věřitele Ing. Michala Klesíka, sdělila, že fakticky se jedná o pohledávky Ing. Vladimíra Jindřicha a společnosti ZTC electronic Praha, s.r.o., které byly dne 8. 7. 2022 postoupeny na Ing. Michala Klesíka. Původně se jednalo o pohledávky ve výši 11 619 002 Kč ze smlouvy o zápůjčce ze dne 12. 9. 2019, ve výši 10 469 673 Kč z rámcové smlouvy o poskytnutí zápůjček ze dne 17. 12. 2021 a ve výši 868 739 Kč ze smlouvy o zápůjčce ze dne 12. 9. 2019. Z pohledu dlužnice se jednalo o finanční prostředky ze strany akcionáře, resp. společnosti jím ovládané umožňující další zachování provozu dlužnice a jejího financování ve prospěch věřitelů. Dlužnice nevyloučila objevení se dalších neuvedených pohledávek vzniknuvších po 30. 6. 2022, když pro příklad uvedla pohledávku Národního technického muzea dle rozsudku ze dne 1. 7. 2022. Ke sporům mezi akcionáři, případně členy statutárního orgánu, uvedla, že tyto nemohou dle jejího přesvědčení představovat překážku zjištění úpadku a povolení reorganizace s poukazem na skutečnost, že v nich dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Pokud jde o zdroje příjmů, hlavními zdroji příjmů je provozování drážní dopravy pro Jihočeský kraj, pro Kraj Vysočina, příspěvek Státního fondu dopravní infrastruktury a vlastní komerční činnost. Dlužnice konstatovala, že provoz je „*i přes ztrátu generovanou na Smlouvě s Krajem Vysočina účetně ziskový*“. Z hlediska cash-flow je nicméně problematický výkon věřitelských (zástavních) práv ze strany financující banky, který znemožňuje dlužnici disponovat s finančními prostředky ze strany Kraje Vysočina a Jihočeského kraje. Dlužnice usoudila, že prohlášením úpadku, jak je navrhováno, dojde k obnovení provozního financování dlužnice včetně výplaty mezd, věřitelé nebudou moci vykonávat výše zmíněná zástavní práva a dlužnice bude disponovat finančními prostředky. Do budoucna dlužnice předpokládala financování ze strany provozování drážní dopravy pro Jihočeský kraj, Státního fondu dopravní infrastruktury a ostatní komerční činnosti.
39. **Dlužnice**, jak ji soud měl možnost sledovat, postupovala **v insolvenčním řízení** liknavě, neproduktivně, ve vztahu k majetkové podstatě nezodpovědně a po celou dobu insolvenčního řízení až do první schůze věřitelů neposkytovala tehdejší insolvenční správce dostatečnou součinnost, resp. ji poskytovala nanejvýš omezeně či jen formálně (srov. kupř. zprávy insolvenční správce na č. l. B-28, B-55, B-65, B-68, B-86, B-90, B-98, B-102, B-105, B-107, B-110, B-114, B-116, B-118, B-124, B-130, B-142, B-143, B-148, B-152, B-155, B-163, B-169, B-177, B-179), a to mj. i ve vztahu k insolvenční správce pořizovanému soupisu majetkové podstaty, kdy (dobrovolně a bez výtáček) nepředložila ani k výzvě insolvenční správce podklady k dalšímu svému majetku, který nebyl zjistitelný z účetní dokumentace, neumožnila původně přístup k archivu dokumentů, ani neposkytla informace o uzavřených smlouvách a majetkových účastech ve společnostech, nevidovala pohledávky za majetkovou podstatou a jim na roveň postavené (insolvenční správce ani prozatímnímu věřitelskému výboru je nepředložila), nepředložila (ani přes opakovanou výzvu) výkaz zisků a ztrát sestavený za měsíce leden až březen 2023, ani jiné hospodářské výsledky, které by byly podkladem dlužnice pro řízení obchodního závodu, nezajistila výdělečnou činnost opravárenské dílny (nesháněla nové zakázky, popř. je nerealizovala - za dobu trvání dispozičního oprávnění

dlužnice došlo k zasmulvnění pouze jedné zakázky pro opravárenskou dílnu, a to ještě navíc předjednané insolvenční správkyňi, a to na opravu restauračního vagónu typu WR), nezajistila příjmy z ubytování, nepřipravila ucelený obchodní plán, nezajistila nová drážní povolení a licence (a ani v tom směru nijak nezapočala a insolvenční správkyňi iniciované aktivity nerozvíjela; dostatečnou součinnost neposkytovala kupříkladu poradenské společnosti CityRail, a.s., jež dokonce vyjádřila pochybnost o úmyslech dlužnice při obstarání této záležitosti, přičemž se pozastavila nad postupem dlužnice v rámci doložení dokladů, které jsou nezbytnou náležitostí podání žádosti o vydání úředních povolení provozovatele dráhy, když ani následně předložené doklady ze strany dlužnice nespĺňovaly zákonné náležitosti a bylo je třeba opravit a dopracovat, přičemž výčet nedostatků zasláný dlužnici čítal zhruba dvě strany textu A4). Dlouhou dobu po zahájení insolvenčního řízení tak díky nečinnosti dlužnice neměli procesní subjekty včetně soudu představu o provozování jejího podniku, ani o její hospodářské situaci (blíže viz pravomocné usnesení na č. l. B-45). Až v souvislosti s požadavkem prozatímního věřitelského výboru na předložení vyhodnocení majetkového prospěchu případného zprovoznění předmětných regionálních drah dlužnicí, zejména v souvislosti se zajištěním úředních povolení a bezpečnostního osvědčení provozovatele dráhy pro dceřinou společnost dlužnice, se tato uchýlila k vypracování pracovních kalkulací. Dlužnice tak sice předložila dne 29. 4. 2023 návrh smluvní dokumentace a pracovní verzi obchodního plánu pro letní sezónu 2023, ta ale nebyla komplexní a dlužnice nezohlednila nejen veškeré výdaje a příjmy související s provozem obchodního závodu, ale ani veškeré výdaje plynoucí z případné spolupráce se společností WTT s.r.o. Žádný ucelený obchodní plán zohledňující případně variantně i přijetí nabídky spolupráce se společností WTT s.r.o., který by zohledňoval všechny činnosti, které v obchodním závodě probíhají nebo by za stávajícího stavu struktury obchodního závodu probíhat měly, s výhledem výdajů a příjmů spojených s jeho uskutečněním a jeho promítnutím do jednotlivých týdnů pro rok 2023 (ani období kratší) nebyl dlužnicí ani připraven, natož předložen. Dlužnice svým přístupem k prezentování důležitých informací o své ekonomické činnosti tak nejspíš pouze plynule navázala na model, který úspěšně aplikovala zejména vůči svým věřitelům, zaměstnancům i partnerům v předinsolvenčním období, jak o tom svědčí například „taktní“ mlčení ohledně vypršení svých oprávnění a licencí nezbytných k provozování obou úzkorozchodných tratí i dopravy na nich. Sama dlužnice ale setrvala jakákoliv nařčení o nedostateční součinnosti či vlastní pasivitě ze strany insolvenční správkyňe vehementně vyvracela (srov. např. č. l. B-100, B-138, B-174), nicméně jí avizované výsledky se přesto nedostavovaly, majetková podstata upadala a možnost obnovy provozu na úzkokolejce se tak jen čím dál víc vzdalovala, přičemž „tahounem“ změn přes mnohé své deklarace nebyla dlužnice (jak by se snad dalo očekávat u někoho, kdo hodlá převzít otěže budoucího vývoje v podmínkách navrhované reorganizace, pročez by o tom již dopředu rád přesvědčil zainteresované procesní subjekty, nebo alespoň insolvenční soud), ale insolvenční správkyňe, resp. dnes insolvenční správce, a to vždy s podporou věřitelů zejména v (prozatímním) věřitelském výboru. Zmiňovaného přístupu dlužnice si mj. všiml i jeden ze zájemců o provozování dráhy na úzkokolejce – společnost Gepard Expres, SE, která se ve sdělení ze dne 1. 3. 2023 vyjádřila k vlastní indikativní nabídce toliko tak (součást podání na č. l. B-98), že ke své lítosti nemůže dále nepodmíněně pokračovat ve spolupráci při přípravách provozu na Jindřichohradeckých úzkokolejkách, a to vzhledem k flagrantní nečinnosti a rekordní neschopnosti správního orgánu JHMD. Proto je tato společnost nucena svou indikativní nabídku ze dne 23. 11. 2022 podmínit okamžitou a efektivní součinností správního orgánu úpadce. Další spolupráci společnost podmínila nejen podepsáním příkazní smlouvy se společností CityRail, a.s. a zaplacením smluvní sumy příkazníkovi, ale i dodáním všech podkladů. Společnost potvrdila přetrvání zájmu o úzkokolejku, ale ne za předpokladu aktuálního nastavení, kdy má toto posloužit pouze prosazení reorganizace a osobním zájmům předsedy správní rady. Rovněž prozatímní

věřitelský výbor konstatoval určitou liknavost v přístupu dlužnice, která mu nepředkládala doklady, jež u ní vyžádal (viz kupř. č. I. B-122).

IV. Právní úprava

40. Podle § 5 písm. a) insolvenčního zákona insolvenční řízení musí být vedeno tak, aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn a aby se dosáhlo rychlého, hospodárného a co nejvyššího uspokojení věřitelů.
41. Podle § 148 odst. 2 insolvenčního zákona, jestliže dlužník společně s insolvenčním návrhem, ve kterém jako způsob řešení úpadku navrhuje reorganizaci, předloží reorganizační plán přijatý alespoň polovinou všech zajištěných věřitelů, počítanou podle výše jejich pohledávek, a alespoň polovinou všech nezajištěných věřitelů, počítanou podle výše pohledávek, spojí insolvenční soud s rozhodnutím o úpadku i rozhodnutí o způsobu řešení úpadku.
42. Podle § 149 odst. 1 insolvenčního zákona nejde-li o případ podle § 148, rozhodne insolvenční soud o způsobu řešení úpadku samostatným rozhodnutím vydaným do 3 měsíců po rozhodnutí o úpadku; nesmí však rozhodnout dříve než po skončení schůze věřitelů svolané rozhodnutím o úpadku.
43. Podle § 150 insolvenčního zákona má-li insolvenční soud rozhodnout o způsobu řešení úpadku podle § 149 odst. 1 a je-li dlužník podnikatelem, u kterého je podle tohoto zákona přípustná reorganizace, schůze věřitelů svolaná rozhodnutím o úpadku může též přijmout usnesení o způsobu řešení dlužníkovy úpadku konkursem nebo reorganizací.
44. Podle § 316 odst. 1 insolvenčního zákona reorganizací se rozumí zpravidla postupné uspokojování pohledávek věřitelů při zachování provozu dlužníkovy podniku, zajištěné opatřeními k ozdravení hospodaření tohoto podniku podle insolvenčním soudem schváleného reorganizačního plánu s průběžnou kontrolou jeho plnění ze strany věřitelů.
45. Podle § 316 odst. 3 insolvenčního zákona reorganizace není přípustná, je-li dlužníkem právnická osoba v likvidaci, obchodník s cennými papíry nebo osoba oprávněná k obchodování na komoditní burze podle zvláštního právního předpisu.
46. Podle § 316 odst. 4 insolvenčního zákona reorganizace je přípustná, jestliže celkový roční úhrn čistého obratu dlužníka podle zvláštního právního předpisu za poslední účetní období předcházející insolvenčnímu návrhu dosáhl alespoň částku 50 000 000 Kč, nebo zaměstnával-li dlužník nejméně 50 zaměstnanců v pracovním poměru; ustanovení odstavce 3 tím není dotčeno.
47. Podle § 316 odst. 5 insolvenčního zákona, jestliže dlužník společně s insolvenčním návrhem nebo nejpozději do rozhodnutí o úpadku předložil insolvenčnímu soudu reorganizační plán přijatý alespoň polovinou všech zajištěných věřitelů počítanou podle výše jejich pohledávek a alespoň polovinou všech nezajištěných věřitelů počítanou podle výše pohledávek, omezení podle odstavce 4 se nepoužije.
48. Podle § 317 odst. 1 insolvenčního zákona osobou oprávněnou podat návrh na povolení reorganizace je dlužník nebo přihlášený věřitel.
49. Podle odst. 2 téhož ustanovení insolvenčního zákona návrh na povolení reorganizace může podat pouze ten, kdo je v dobré víře, že jsou nebo budou splněny všechny podmínky pro schválení reorganizačního plánu.
50. Podle § 318 odst. 1 věta druhá insolvenčního zákona v ostatních případech lze návrh na povolení reorganizace podat nejpozději do 10 dnů před první schůzí věřitelů, která se má konat po rozhodnutí o úpadku.

51. Podle § 323 odst. 2 insolvenčního zákona před rozhodnutím schůze věřitelů o schválení návrhu na povolení reorganizace upozorní insolvenční správce na jemu známé důvody, pro které lze pochybovat o poctivém záměru navrhujícího věřitele.
52. Podle § 326 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona insolvenční soud zamítne návrh na povolení reorganizace, lze-li se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládat, že jím je sledován nepoctivý záměr.
53. Podle § 348 odst. 1 písm. b) insolvenčního zákona insolvenční soud schválí reorganizační plán, lze-li se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládat, že jím není sledován nepoctivý záměr.
54. Dle nálezu Ústavního soudu ČR III. ÚS 2849/17 postupuje-li insolvenční soud při aplikaci § 148 odst. 2 insolvenčního zákona v souladu s principem ochrany věřitelů vyjádřeným v § 5 písm. a) insolvenčního zákona, jakož i principem dobré víry a poctivého záměru navrhované reorganizace (včetně reorganizačního plánu), který lze vyvodit z § 317 odst. 2, § 323, § 326 odst. 1 písm. a) a § 348 odst. 1 písm. b) insolvenčního zákona, nedopouští se porušení práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod či libovůle podle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ani v počátečním stadiu insolvenčního řízení se nemůže insolvenční soud omezit jen na posouzení předpokladů aplikace § 148 odst. 2 insolvenčního zákona, ale rovněž musí posoudit, zda jsou splněny podmínky pro povolení reorganizace z věcného hlediska, a to i s použitím generální klauzule dobré víry dlužníka a „poctivosti“ záměru z hlediska rizik, popř. výhod okamžitého povolení reorganizace pro insolvenční věřitele s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu.
55. Z odůvodnění rozhodnutí NSČR sp. zn. 29 NSČR 55/2019 ze dne 27. 11. 2020 se mimo jiné podává, že tam, kde je reorganizace dlužníka přípustná bez dalšího (tzv. objektivně přípustná reorganizace) [§ 316 odst. 4 insolvenčního zákona] nepoctivý záměr dlužníka automaticky nevylučuje dlužníka z řešení úpadku právě tímto způsobem. Bez ohledu na to, zda dlužník (či přihlášený věřitel) podá návrh na povolení reorganizace (kterým sleduje nepoctivý záměr) nebo takový návrh vůbec neučiní, může o způsobu řešení úpadku reorganizací (i proti vůli dlužníka) rozhodnout závazně schůze věřitelů (podle § 150 insolvenčního zákona) a nebude-li existovat výjimka (půjde na rozdíl od projednávaného případu o osobu, u které § 316 insolvenčního zákona tento způsob řešení úpadku vylučuje), bude insolvenční soud takovým rozhodnutím vázán (§ 152 insolvenčního zákona) a bude muset rozhodnout o povolení reorganizace (jakékoliv jiné rozhodnutí by bylo nesprávné).

V. Posouzení věci soudem

56. Soud bez mučení přiznává, že až do rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 4. 9. 2023 (čl. B-246) nepochyboval – a nepochybovaly nejspíš ani ostatní procesní subjekty – o tom, jaké rozhodnutí schůze věřitelů přijala a jaký způsob řešení úpadku požaduje. Závazným právním názorem Vrchního soudu v Praze je ale propříště vázán a bude se jím řídit bez ohledu na vlastní hodnocení průběhu schůze věřitelů.
57. Vázán tudíž explicitním závěrem odvolacího soudu insolvenční soud v zájmu ekonomie procesu i ostatních procesních subjektů a především k odstranění pochybností nad dalším osudem pozvolna, zato slibně „oživovaného“ podniku dlužnice, jenž zatím stále ještě vyžaduje trvalou „odbornou péči“ po předchozím období vedení svým statutárním orgánem, máje veškeré nezbytné podklady i odpovídající oporu pro své rozhodnutí v související spisové dokumentaci i ve zjištěních v rámci probíhajícího insolvenčního řízení soud bez prodlení přistoupil k rozhodnutí, které mu Vrchní soud v Praze uložil učinit, přičemž rozhodl navíc jistě předvídatelně (a nikoliv unáhleně a překvapivě) navazuje přitom na svůj již dříve vícekrát vyjádřený náhled na (předchozí) fungování dlužnice (nejen) v rámci tohoto insolvenčního řízení.

58. Veden v první řadě obsahem spisu, podáními dlužnice a ostatních subjektů a vlastními zjištěními spolu s dosavadním vývojem insolvenčního řízení soud s přihlédnutím k právnímu názoru vyjádřenému shora citovaným rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR a závěry obsaženými v citovaném nálezu Ústavního soudu ČR, přistoupil především k přezkoumání poctivosti záměru dlužnice návrhem na povolení reorganizace sledovaným, neboť je přesvědčen, že nelze své rozhodování omezit pouze na kontrolu splnění formálních podmínek (byť by zejména podmínka dle ustanovení § 148 odst. 2 insolvenčního zákona dnes již ani neobstála, nicméně vzhledem k aktuálnímu stavu insolvenčního řízení soud bude fakticky rozhodovat „jen“ o návrhu na povolení reorganizace, tj. o způsobu již pravomocně zjištěného úpadku dlužnice), ale předložený návrh na povolení reorganizace je nutno podrobit především přezkoumání stran jeho poctivosti, tedy „dobré víry“ dlužnice. Nelze totiž pominout skutečnosti a zjištění soudu, které jsou z hlediska řešení úpadku reorganizací relevantní a které má soud nejen za osvědčené, ale přímo za prokázané mj. samotnou dlužnicí v průběhu tohoto insolvenčního řízení.
59. Současná procesní situace, přes svá určitá negativa a rizika, je totiž na druhé straně (nahlíženo pozitivně) unikátní mj. v tom, že kromě toho, že se soud bude zabývat podaným návrhem na povolení reorganizace a zhodnotí jej ve světle tehdejších – sic již více než rok starých – okolností, má rovněž ojedinělou příležitost posoudit (ověřit, prokázat) v celkovém kontextu a plynutí času počínání samotné dlužnice a především věrohodnost v jí tehdy navrhované reorganizaci deklarovaných skutečností i proklamovaných opatření v neobvykle delším časovém období, než tomu bývá v jiných případech (řádově nanejvýš týdny), a to po celou dobu insolvenčního řízení (již více než rok trvajících), v osobě zákonného soudce pak konkrétně od ledna 2023 (bezmála dvě třetiny roku). Rozhodování soudu se tak díky tomuto „testu realitou“ může opřít o zjištění a skutkové okolnosti prokázané zejména přístupem samotné dlužnice a není tudíž založeno jen na hypotetických úvahách či nepřímou dovozovaných závěrech o předpokládaném dopadu navrhovaných opatření či vlastním přístupem dlužnice, přičemž je zároveň do jisté míry podepřeno též jednoznačným stanoviskem věřitelů vyjádřeným na jejich první schůzi, která se konala dne 25. 5. 2023, když tito svým rozhodnutím reorganizaci jednoznačně odmítli, čímž mj. také prokázali, že ani je dlužnice nepřesvědčila o vhodnosti svého návrhu na povolení reorganizace (viz Protokol z jednání na č. l. B-212).
60. I kdyby snad soud byl býval před rokem uvěřil v poctivost záměrů dlužnice v počátcích insolvenčního řízení a důvěřoval záměrům deklarovaným v návrhu na povolení reorganizace a v připojeném (tehdy, natož dnes po změně stanoviska Raiffeisenbank, a.s. již potřebným kvórem věřitelů ani nepodpořeném) reorganizačním plánu, prostý běh času býval mohl prokázat poctivost úmyslů dlužnice. Nestalo se ale ani jedno. Soud měl jednak od počátku tohoto řízení přinejmenším vážné až zásadní pochybnosti o přístupu dlužnice v souvislosti s navrhovanou reorganizací, přičemž tento jeho dojem každým dalším dnem probíhajícího insolvenčního řízení jenom sílil a postupně se i potvzoval, neboť realitu – na rozdíl od představ či deklarovaných záměrů dlužnice – lze takříkajíc sledovat „v přímém přenosu“ a je tudíž snadno prokazatelná, jednak výsledkem veškerého „snažení“ dlužnice bylo, že ještě krátce před schůzí věřitelů hrozilo, že zbývající majetková podstata bude „projedena“ (majetková podstata byla konzumována rychlostí 600 až 750 tis. Kč měsíčně – viz č. l. B-183), dlužnice byla bez jakéhokoliv oprávnění, povolení či licence nezbytných k provozu úzkokolejky a důvěra nejen věřitelů, ale rovněž všech dotčených subjektů včetně veřejnosti i veřejnoprávních korporací byla málem nadobro ztracena.
61. Verbálně nazíráno by dlužnice již dnes nepochybně měla zcela obnovený provoz na obou větvích úzkorozchodných tratí, plnou zaměstnanost minimálně na úrovni předúpadkové a kladný hospodářský výsledek. Bohužel (pro věřitele, pro úzkokolejku, pro zaměstnance, pro turisty, pro dotčené samosprávy apod.) realita počínání dlužnice je jí artikulovaným

- představám na hony vzdálená. Až by se snad mohlo zdát, že pro dlužníci jsou tu dva světy, v nichž realizuje hlavní předmět své činnosti, tj. provoz úzkokolejky – ten skutečný, a pak svět vizí, nenaplněných představ a nesplněných přání – přičemž průniky těchto dvou světů nejenže neexistují, ale nejspíš nebyly dlužníci nikdy ani zamýšleny.
62. Dlužnice naprosto selhala v řízení svého – kdysi (sic na financování z veřejných zdrojů založeného) prosperujícího – podniku (ještě dlužníci předložený reorganizační plán počítal s 85 % výnosy z veřejnoprávních zdrojů – viz Příloha č. 11 Reorganizačního plánu ze dne 2. 9. 2022 na č. l. A-5/90 prezentující předpokládaný výhled cash-flow do 30. 6. 2023, podle něhož měly výnosy s veřejných zdrojů činit více než 101 mil. Kč, zatímco vlastní výnosy byly kalkulovány pouze ve výši 17 mil. Kč). Neschopnost provést dlužnici trvající krizi, resp. absolutní nepřipravenost dlužnice na ni, prokazoval její management každým svým krokem – personální politikou počínaje a (ztrátovým) ekonomickým vedením konče, přičemž ani prodlužované moratorium (sp. zn. KSCB 27 INS 10496/2021) pro tyto účely nebylo využito. A přitom na odměňování svého „vrcholného“ managementu dlužnice nijak nešetřila ani v době, kdy se již evidentně potýkala s finančními problémy a zcela oprávněně si musela klást i otázky týkající se své další existence, resp. vlastního ekonomického přežití (srov. obchodní ředitel – 46 000 Kč měsíčně, provozní ředitelka – 51 000 Kč měsíčně, finanční ředitel – 103 000 Kč měsíčně). Dlužnice se tak chovala vlastně nejen krajně nezodpovědně, ale rovněž přinejmenším i ledabyly.
63. Finanční problémy týkající se dle dlužnice nedostatečných kompenzací ze strany Kraje Vysočina trvají již nejméně několik let (sama dlužnice uvádí „nedoplatek“ na kompenzacích za období od 2010 do 2022), tedy tvrzení dlužnice o narovnání těchto vztahů (navíc za situace, kdy sama deklaruje, že vztahy jsou předmětem sporných řízení a postoje odlišné, na což ostatně ukazují i vyjádření Kraje Vysočina nejen v tomto řízení, ale mj. i ve výše zmíněném řízení o moratoriu) ve lhůtě 6 měsíců předpokládané reorganizačním plánem s tím, že příjmem by měla být částka cca 108 mil. Kč, se jeví minimálně nepřiměřeně optimistické, ne-li zcela nereálné, když ani za období trvání tohoto insolvenčního řízení (více než 1 rok) se řešení v tomto směru neposunulo ani o milimetr. Pokud jde tedy o tento příjem, jenž dlužnice deklaruje jako jeden ze stěžejních pro účely splnění reorganizačního plánu, je soud přesvědčen o tom, že v dlužnici uváděné lhůtě s ním nelze reálně ani v nejmenším počítat. Tato skutečnost však musí být dlužnici známa s ohledem na dosavadní průběh jednání s Krajem Vysočina, který po celou dobu trvání sporů zastává konstantní stanovisko. Pokud tedy dlužnice jako první v řadě opatření, jimiž hodlá realizovat reorganizaci, uvádí právě tento příjem, jedná se dle přesvědčení soudu o úmyslně zavádějící údaj, jehož účelem je pouze vyvolání dojmu, že v brzké době dojde k získání významných finančních prostředků. Spíše než „narovnání vztahů s Krajem Vysočina“ a získání těchto finančních prostředků, je dle shora citovaných vyjádření dlužnice sledován cíl spočívající v ukončení smlouvy s Krajem Vysočina prostřednictvím insolvenčního správce a její nahrazení „nucenými“ dodatky dle předpisů ES, případně využití osvobození od soudních poplatků při iniciaci dalších soudních či správních řízení. Soud v této souvislosti nevyklučuje ani případný původní záměr dlužnice spočívající ve vytvoření určité formy nátlaku na Kraj Vysočina prostřednictvím insolvenčního řízení, když dosavadní jednání i vedené spory nevedly ke kýženému výsledku. Dosavadní průběh tohoto insolvenčního nicméně prokázal, že ani tento případný (vedlejší/doprovodný) efekt zahájení insolvenčního řízení na Kraj Vysočina nemělo – a jak zmíněno výše – spory (včetně správně-soudních) pokračují nadále.
64. Účelem případné reorganizace deklarovaným a sledovaným dlužnicí má být i „*dočasná ochrana před jednotlivými věřiteli*“. Soud cítí za svoji povinnost zde připomenout, že taková „ochrana“ již byla dlužnici v nedávné době insolvenčním soudem poskytnuta, a to v podobě 6měsíčního moratoria, přičemž nejenže nevedla k uspořádání majetkových vztahů s jejími věřiteli, ale dokonce došlo k významnému nárůstu závazků dlužnice a následnému zesplatnění

hlavního úvěru. V další případné „dočasné ochraně před jednotlivými věřiteli“ s navrácením dispozičních oprávnění k majetku dlužnice lze tedy spatřovat riziko dalšího navýšení závazků. Dlužnice nedokládá žádné konkrétní okolnosti, z nichž by bylo možné uzavřít, že tentokrát dojde již skutečně k řádnému uspořádání majetkových vztahů. Naopak – v průběhu tohoto insolvenčního řízení byla období (a nikoliv bezvýznamně krátká), kdy dlužnice disponovala dispozičním oprávněním, nicméně efekt její činnosti na majetkovou podstatu byl dále jen devastující a neperspektivní, jak shodně zavnímá její přístup a (ne)činnost rovněž Vrchní soud v Praze mj. ve svém usnesení ze dne 20. 7. 2023, č. I. B-234, bod [12].

65. A jaká byla reakce dlužnice na již evidentně neudržitelnou situaci? Dle zkušenosti soudu neadekvátní poměrům a vážnosti situace, nadto již i nedostatečně operativní a rychlá v podobě prezentace (vysoce nepravděpodobného) scénáře reorganizace (a reorganizačního plánu) postaveného na víceméně (plynutím času potvrzených) nereálných (až nerealistických) předpokladech ohledně případně do majetkové podstaty přitékajících desítek (až stovek) milionů Kč, jak jinak, především z veřejných zdrojů. Dlužnice může vyčítat jen sama sobě, že včas nepřijala účinná „protierozní“ opatření. Namísto přijímání efektivních a úsporných opatření, ozdravování svého podniku a hledání jakéhokoliv jiného vhodného východiska v zájmu zachování provozu obou drah věnovala nejspíš podstatnou část své činnosti hledání viníků své současné situace na straně veřejnoprávních korporací či institucí a dalšímu zadlužování svého již tak zadluženého podniku, a to mj. přijímáním dalších půjček, jak o tom svědčí kupříkladu smluvní dokumenty se společností ZTC electronic Praha, s.r.o. či s Ing. Vladimírem Jindřichem, MBA (č. I. A-17).
66. Neméně důležitou oblastí, již insolvenční soud musel hodnotit, byl i přístup dlužnice, resp. jejího vedení k řešení úpadkové situace hrozící dlužnici již nejméně řadu měsíců. Jsou-li hlavními zdroji financování dlužnice příjmy od Kraje Vysočina, Jihočeského kraje, Státního fondu dopravní infrastruktury a příjmy z komerční činnosti, přičemž dle předložených dokladů byly příjmy ze strany Jihočeského kraje, Státního fondu dopravní infrastruktury a komerční činnosti poskytovány řádně a včas, a pouze příjmy ze strany Kraje Vysočina v nižší než očekávané výši, je soud toho názoru, že takový částečný výpadek příjmů by v případě „finančně zdravého“ subjektu (za jaký se dlužnice vydávala v předchozím řízení) s dostatečnými rezervami a připravenými krizovými opatřeními nebyl pro dlužnici (hned a bez dalšího) zcela likvidační (při zachování všech příjmů ostatních). Navíc se evidentně nejednalo o výpadek náhlý a neočekávaný, ale o výpadek trvalejšího, dlouhodobějšího rázu. Z tohoto důvodu má soud za to, že při péči řádného hospodáře a vážně míněném záměru na zachování provozu obchodního závodu bylo objektivně možné na tuto skutečnost efektivně reagovat (například dlužnicí zmiňovaným opatřením spočívajícím v zastavení provozu na trati, kde jí dle jejího názoru není poskytována řádná kompenzace, případně sjednání nižšího výkonu umožňujícího pokrytí nákladů a znovunabytí finanční způsobilosti) výrazně dříve než až v okamžiku, kdy došlo k „zablokování“ účtů dlužnice, resp. až 4 měsíce poté, nadto zřejmě „shodou náhod“ v řádu dnů před vypršením přerušování řízení o odejmutí licence a uplynutím lhůt, na něž dlužnice disponuje osvědčením provozovatele dráhy a osvědčením dopravce, které jsou zcela nezbytné pro další zachování provozu. K efektivnímu vyřešení tohoto částečného výpadku pak mělo posloužit, jak uvedeno shora, právě zejména 6měsíční moratorium vyhlášené insolvenčním soudem v červnu 2021 až prosinci 2021. Nutno podotknout, že samotné moratorium nemělo v dané věci sloužit jako „odpočinek“ od věřitelů či argument pro přerušování řízení o odejmutí licence, ale jako období, kdy nejpозději měla dlužnice započít s efektivními kroky k odvrácení úpadku a zachování provozu, byl-li její zájem na zachování provozu skutečně vážně a v dobré víře míněný. Nepodařilo-li se „restrukturalizovat“ obchodní závod dlužnice (s využitím uzavření dohody o narovnání s Krajem Vysočina, nabídkou odkupu části majetku státu či jiným subjektům, navýšením základního kapitálu a nakonec ani uzavřením splátkových kalendářů a dohodami o odkladu

splatnosti) v průběhu 6měsíčního moratoria, ani později, ale naopak došlo krátce po jeho uplynutí k zesplatnění hlavního úvěru, pak není zřejmé, na základě jakých konkrétních skutečností dlužnice usuzuje, že nyní - v téže proklamované lhůtě 6 měsíců – by mělo dojít k realizaci zmíněných kroků a uspokojení věřitelů v rozsahu uváděném v reorganizačním plánu. V době od ukončení moratoria, nejpozději však od dubna 2022 do podání insolvenčního návrhu s návrhem na povolení reorganizace dlužnice naopak (byť si musela být zcela jistě vědoma, že zesplatněný úvěr nebude schopna splatit již jen vzhledem k průběhu jednání s Krajem Vysočina) zjevně nečinila žádné kroky k zachování provozování obchodního závodu, když nechala vědomě (!) marně uplynout lhůty pro udělení osvědčení, která jsou nezbytná pro další provoz na úzkokolejce (ke dni 2. 10. 2022 a 16. 10. 2022 jak uvedeno shora), aniž by včas (nejméně se zákonným 4 měsíčním předstihem) třeba jen podala řádnou žádost o jejich udělení. Dlužnici, konkrétně jejímu statutárnímu orgánu, tak muselo být zcela zřejmé, že bez ohledu na vývoj insolvenčního řízení dne 3. 10. 2022 minimálně dočasně skončí s reálným provozem na úzkokolejce (tedy s provozováním drážní dopravy), nejméně do doby udělení dalších oprávnění (tzn. za ideálního běhu věcí pravděpodobně cca do konce ledna 2023 při zcela bezvadném průběhu správního řízení o udělení takového osvědčení). Nelze pominout, že žádost o udělení osvědčení, jehož platnost uplynula ke dni 2. 10. 2022, podala až dne 29. 9. 2022, zjevně v reakci na vývoj insolvenčního řízení, tj. poté, co soud vyzval k součinnosti Drážní úřad a dlužnici ke sdělení informací stran řízení o odebrání licence a dalších skutečností důležitých pro rozhodování soudu v tomto řízení, přičemž její odůvodnění, že tak „chtěla učinit až v režimu reorganizace“ má soud za zcela účelové. Za situace, kdy z důvodu neexistence osvědčení dlužnice již nyní nemůže reálně provozovat podstatnou část své činnosti, tak nese plnou odpovědnost sama dlužnice. Nic na tom nemění ani její následné (krátkodobé) zajištění náhradní autobusové dopravy, které naopak vzbuzují pochybnosti o pravdivosti údajů týkajících se finanční situace dlužnice, když na jednu stranu uvádí nedostatek disponibilních finančních prostředků (včetně úhrady mezd zaměstnanců) a na straně druhé je schopna obratem zajistit dopravní obslužnost autobusy. Navíc tím dlužnice jen vygenerovala další závazky (náklady pro majetkovou podstatu), které by, postupovala-li by řádně a s odbornou péčí, vůbec nevznikly. Dlužnice tak jediné sama svým nekonáním zavinila situaci, kdy úzkokolejka není řádně provozována, resp. není provozována vůbec a zajistit předúpadkový rozsah provozu už ani nebude v jejích silách, přičemž je otázkou, povede-li se to vůbec (někomu) v dohledné době.

67. Stranou zájmu soudu nemůže zůstat ani další bod, na němž staví dlužnice svůj reorganizační plán, jímž má být očekávaný zisk z prodeje části dráhy České republiky, již svědčí předkupní právo dle zákona o drahách, případně z prodeje části movitého majetku. Byl-li by tento zdroj příjmů do reorganizace skutečně vážně míněn, pak lze očekávat, že by dlužnice započala ještě před podáním návrhu (v mezidobí mezi zesplatněním úvěru a podáním návrhu) intenzivně jednat se zájemci o případné realizaci prodeje, aby tak mohla soud a zejména věřitele přesvědčit, že tyto příjmy lze reálně očekávat, případně aby mohla insolvenční řízení při úspěšném jednání dokonce odvrátit. V případě prodeje části dráhy však došlo teprve k dohodnutí prvního pravděpodobného termínu, a to až na 17. 10. 2022. Je ovšem na místě v této souvislosti zmínit, že se jedná o právo nikoliv povinnost státu k odkupu dráhy a žádný konkrétní doklad, že by tento příjem bylo možné reálně očekávat, dlužnice nedoložila, tím spíše není na jisto postaveno, že by příjmem mohla být částka 115 000 000 Kč až 152 000 000 Kč dle „kvalifikovaného odhadu dlužnice“. Průběh insolvenčního řízení naopak ukázal, že zde takový zájem státu vůbec není a otázka případného prodeje majetkové podstaty jako celku je zatím pouze teoretická a spíše na bázi hypotéz či přání, přičemž ani případný výtěžek zpeněžení nelze nyní vůbec odhadovat (znalecký posudek k ocenění majetkové podstaty ještě nebyl předložen/zpracován). V případě movitého majetku dlužnice žádné konkrétní zájemce dlužnice ani netvrdila, nicméně věřitelé vyjádřili jednoznačné stanovisko v tom směru, že dílčí rozprodej majetkové podstaty (*per partes*) nepreferují (viz č. l. B-240).

68. Jako další (toliko ovšem podpůrný) doklad o neúplnosti či částečném zkreslení uváděných údajů předkládaných insolvenčnímu soudu, případě jejich zamlčování (vedle skutečnosti, že dlužnice v insolvenčním návrhu ničeho neuvedla k dalšímu (ne)trvání licence, následně pod tlakem informací připustila problém s licencí, nicméně „takticky zamlčela“ uplynutí doby zbývajících oprávnění, poté opět po zjištění dalších skutečností „transparentně“ zmínila konec osvědčení a pokusila se zdůvodnit mimořádně opožděnou žádost o osvědčení nově) soudu slouží i skutečnost týkající se pohledávky Ing. Borise Čajánka za dlužnicí, která nebyla vůbec uváděna v seznamu závazků v září 2021 (sp. zn. KSCB 27 INS 10496/2021), nicméně v návrhu se objevila z nejasného právního titulu a s tím, že není zřejmé, z jakých zdrojů ji Ing. Boris Čajánek hradil, neboť jak uvedeno, její výše zdaleka není zanedbatelná (insolvenční správkyň byla ostatně na přezkumném jednání popřena). Další pochybnosti vystávají ohledně pohledávky minoritního akcionáře, Ing. Vladimíra Jindřicha (a jím ovládané společnosti ZTC electronic Praha, s.r.o.), která byla v červenci 2022, tedy krátce před podáním insolvenčního návrhu, postoupena na Ing. Michala Klesíka, k jehož osobě není dlužnicí údajně ničeho známo a která v insolvenčním návrhu vystupovala jako jeden ze 4 věřitelů projevujících souhlas s reorganizací dlužnice (to vše aniž by bylo z návrhu jakkoliv zřejmé, že se jedná původně o pohledávku akcionáře dlužnice postoupenou měsíc před „potřebou hlasu pro reorganizaci“). Pokud jde o pohledávky tzv. státních věřitelů, tedy pohledávky na zákonném sociálním a zdravotním pojištění zaměstnanců a nedoplatky Finančnímu úřadu pro Jihočeský kraj, které jsou mimo jiné právě důvodem pro vedení řízení o odejmutí licence, od září 2021 (prodloužení moratoria) do září 2022 (podání insolvenčního návrhu) významně vzrostly, a to z dlužnicí uváděných 17 251 411 Kč v září 2021 na dlužnicí nyní uváděných 27 820 001 Kč. Dlužnice tedy ani ve vztahu ke státu nevyvinula efektivní úsilí směřující k úhradě těchto pohledávek, případně alespoň k jejich nenarůstání. Není důvod se proto domnívat, že *pro futuro* by se její přístup měl změnit.
69. Pochybnosti soudu o vážně a poctivě míněné reorganizaci vzbuzuje i vnitřní „nestabilita“ dlužnice, zejména překotné změny ve složení statutárního orgánu od ledna 2022 do podání insolvenčního návrhu, kdy poslední změna proběhla ještě dne 31. 8. 2022 (viz obchodní rejstřík). Tříčlenný statutární orgán byl k okamžiku podání insolvenčního návrhu, po několika obměnách za poslední měsíce, které proběhly zcela pod taktovkou majoritního akcionáře Ing. Borise Čajánka, tvořen právě majoritním akcionářem, jeho příbuzným a třetí osobou s tím, že k rozhodnutí statutárního orgánu postačí souhlasu dvou členů. Po celé toto období (a zřejmě i v období předcházejícím) tak dlužnice byla plně pod kontrolou majoritního akcionáře Ing. Borise Čajánka, který jediný má skutečné a reálné informace týkající se finanční situace dlužnice, přičemž, jak soud zjistil z řízení popsaného shora, zřejmě odmítá dostatečné informace zprostředkovat ostatním dotčeným subjektům. Za takové situace se nelze dle názoru soudu plně spolehnout na to, že údaje předkládané statutárním orgánem dlužnice jsou úplné a správné. Nadto nelze dle názoru soudu vyloučit ani tu skutečnost, že věřitelům byly dříve (zejména spolu se zamýšlenou reorganizací) předkládány informace týkající se finančního zdraví dlužnice zkresleně či neúplně, když například věřitel BENAP s.r.o., deklaruje ve svém podání udělení souhlasu s reorganizací „*poté, co budou ubrazeny faktury*“.
70. V průběhu insolvenčního řízení vyšly najevo skutečnosti, které předložený reorganizační plán, ani návrh na povolení reorganizace, neobsahují a které tudíž nemusely být (záměrně) známy v konkrétním rozsahu ani (nejen hlasujícím) věřitelům. Jednalo se zejména o informace týkající se reálně hrozící ztráty licence (z důvodu nedoplatek na tzv. odvodových povinnostech, nikoliv z důvodu insolvenčního řízení, kde lze očekávat případně lhůtu až 6 měsíců) a objektivně očekávané ztráty osvědčení provozovatele dráhy a osvědčení dopravce (o jejichž zániku dlužnice věděla, ale nejenže to neuvedla, ale ani včas nepožádala o udělení nových). Taktéž tvrzení o skutečné možnosti získání příjmů z „*narovnání vztahů s Krajem Vysočina*“ a z „*odkupu části dráhy státem*“ včetně jejich reálné výše ve lhůtě 6 měsíců mohla na věřitele

působit zavádějícím dojemem, přestože byly dlužníci (i vůči věřitelům) prezentována jako téměř jistá. Obecně nutno podotknout, že pochybnosti soudu budí i samotná časová souvislost kroků dlužnice ve vztahu k „*brožicímu úpadku*“: v červnu 2021 požádala o vyhlášení moratoria, následně došlo na její žádost k jeho prodloužení do 3. 12. 2021 a již dne 17. 12. 2021 byla uzavřena rámcová smlouva o poskytnutí zápůjček, z níž vznikl závazek dlužnice ve výši 10 469 673 Kč, který byl dle sdělení dlužnice využit na provoz obchodního závodu a hrazení závazků věřitelům. Přesto ale došlo v dubnu 2022 k zesplatnění hlavního úvěru pro jeho neplacení. V lednu 2022 se stávají novými členy správní rady dlužnice Ing. Jan Kysela (zároveň se stává prostřednictvím jím ovládané osoby akcionářem dlužnice) a Ing. Frnoch vedle Ing. Borise Čajánka. V dubnu 2022 pak dochází, jak uvedeno shora, k zesplatnění úvěru a zahájení sporu minoritního akcionáře ovládaného Ing. Kyselou s Ing. Borisem Čajánkem ohledně budoucí smlouvy o převodu akcií a sporu o vyloučení Ing. Borise Čajánka ze statutárního orgánu dlužnice z důvodu zatajování informací ohledně ekonomické situace dlužnice. V červenci 2022 dochází rozhodnutím majoritního akcionáře Ing. Borise Čajánka k odvolání Ing. Frnocha, a k 30. 8. 2022 Ing. Kyselou z funkce členů správní rady a jejich místa zaujmají Ing. Ondřej Čajánek a Ing. Zachoval. Dne 6. 9. 2022 dlužnice podává insolvenční návrh s návrhem na povolení reorganizace, jejíž povolení v 15denní lhůtě od podání návrhu několika podáními opakovaně urguje. Záhy po uplynutí této lhůty ale postupně vyplouvají na povrch podstatné informace týkající se dalšího provozování obchodního závodu dlužnice, přičemž ona následně postupně „uvolňuje“ (obvykle v reakci na kroky insolvenčního soudu) další a další informace a až tehdy také začíná činit kroky k udělení osvědčení a k realizaci prvotní schůzky na Ministerstvu dopravy ČR.

71. Zásadní pochybnosti o poctivosti úmyslů dlužnice jako předkladatele návrhu na povolení reorganizace vzbudily i nejasnosti ohledně úplnosti a správnosti předloženého seznamu věřitelů, neboť někteří z věřitelů, kteří měli ke dni rozhodování přihlášený své pohledávky za dlužnicí, nebyli v seznamu věřitelů dlužnicí vůbec uvedeni. Obecně konstatováno, závazky dlužnice se (v rámci její činnosti a činnosti a odpovědnosti jejích orgánů a managementu) od září 2021, kdy činily dle jejího sdělení ve věci projednávání výše zmíněného moratoria (sp. zn. KSCB 27 INS 10496/2021) celkem („pouze“) 99 mil. Kč, neustále zvyšovaly, když ke dni podání insolvenčního návrhu činily dle jejího vyjádření cca 160 mil. Kč a dle sumy přihlášených pohledávek v tomto řízení činí dokonce více než 360 mil. Kč (k tomu nutno připočítat pohledávky zapodstatové a jim postavené na roveň, které nejsou vyčísleny). Pro přehled (a především pro pořádek) soud raději shrnuje, že do insolvenčního řízení se se svými pohledávkami přihlásilo a ke dni předcházejícímu konání prvních schůze věřitelů, tj. ke dni 24. 5. 2023, se jej účastnilo 75 věřitelů s přihlášenými pohledávkami celkem za 359 678 623, 84 Kč, přičemž z toho 73 věřitelů bylo s pohledávkami nezajištěnými celkem za 296 432 302,67 Kč, z nichž 4 věřitelé měli pohledávky podmíněné ve výši 192 234 183,05 Kč, tzn. nezajištěných věřitelů s nepodmíněnými pohledávkami bylo 69 a své nepodmíněné pohledávky měli celkem za 104 198 119,62 Kč, a dále se insolvenčního řízení účastnilo 5 věřitelů se zajištěnými pohledávkami celkem za 63 246 321,17 Kč (částečně zajištění z nich byli věřitelé s pohledávkami č. P21, P62 a P63). Rozpor tak panuje i ohledně celkové výše pohledávek, což mj. zcela mění rovněž pohled na dlužníkem deklarovanou tzv. předbalenou reorganizaci a schválení jí předloženého reorganizačního plánu potřebným kvórem věřitelů: dlužnice totiž ve svém návrhu na povolení reorganizace argumentovala tím, že jí předložený reorganizační plán má širokou podporu mezi jejími věřiteli, když byl přijat 93,34 % všech zajištěných věřitelů (víceméně správný údaj, neboť Raiffeisenbank a.s. jako dominantní věřitel tehdy hlasoval pro; jiná věc je, že později své hlasování změnil a hlasoval „*proti přijetí Předbaleného reorganizačního plánu*“ – viz č. l. B-203) a „65,66 % všech nezajištěných věřitelů“, přičemž oněmi „PRO hlasujícími“ věřiteli měla být ČSSZ, Ing. Michal Klesík a SILMET Příbram a.s. (srov. č. l. A-1, s 15/20). Mimochodem tímto svým konstatováním dlužnice pomínula několik desítek svých věřitelů, což nelze ani v nejmenším považovat za

drobné opomenutí či přehlédnutí, když tímto svým konstatováním rovněž vědomě a zcela úmyslně zkreslila obraz o „sympatiích“ věřitelů k jí proklamované cestě z úpadku formou jí navrhované reorganizace, neboť fakticky pro jí předložený reorganizační plán hlasovalo dle hlasů na hlasovacích lístcích 39 % nezajištěných věřitelů s nepodmíněnými pohledávkami (nominálně vyjádřeno tak, že „PRO“ hlasovalo dle přiložených hlasovacích lístků 39 502 923,67 Kč z celkově přihlášených nepodmíněných 104 198 119, 62 Kč; soud ponechává pro tyto účely stranou to, že finálně přihlášené pohledávky hlasujících věřitelů byly přihlášeny v poněkud jiné výši, která ovšem ani tak neznamená výrazně jiný výsledek, pro úplnost se dodává, že pokud by zmínění tři věřitelé hlasovali hlasy tak, jak byly jejich pohledávky do řízení přihlášeny, dosažený poměr by činil 41 %, absolutně vyjádřeno hlasovalo by „PRO“ 42 758 577,52 Kč z celkově přihlášených nepodmíněných 104 198 119, 62 Kč). Nutno obecně poznamenat, že po dlužníkovi samozřejmě nelze požadovat a nelze mu vlastně ani zazlívat, pokud se v souladu se svým nejlepším vědomím a svědomím „netrefí“ do přesného počtu svých věřitelů či nebude jím předložené penzum pohledávek věřitelů ve finále přesně korespondovat se sumou přihlášených pohledávek, pokud se difference obvykle pohybuje přibližně v jednotkách věřitelů či procent celkové částky. Bezmála poloviční zkreslení výsledných hodnot v případě nezajištěných věřitelů je ale spíše alarmující (a to ještě soud nezapočítává do těchto svých propočtů podmíněné pohledávky jako pohledávky nehlasující, které by poměr celkové sumy přihlášených pohledávek k dlužníkem uváděné částce dále zvýšily). Náhodě či nepozornosti by za takové situace uvěřil jen málokdo, rozhodně ne ale insolvenční soud, jenž počínání dlužnice považuje za účelové a manipulativní s cílem předestřít obraz všeobecně přijatelného a vítaného řešení v podobě jím proponované reorganizace. Jak jinak pak takový postup pojmenovat, než jako evidentní a úmyslnou nepoctivost zakrývající pravé úmysly dlužnice. Pokud má soud alespoň ilustrativně uvést konkrétní věřitele „opomenuté“ dlužnicí, jednalo se např. o Úřad práce ČR s nesplatnou pohledávkou ve výši 130 591 Kč (příhláška P12), o jejíž existenci musela dlužnice vědět, neboť povinnost její úhrady jí byla stanovena rozhodnutím úřadu práce ze dne 16. 3. 2022. Přihlášenou věřitelkou, která nicméně v seznamu věřitelů dlužnice nefigurovala, byla také Ing. Miloslava Pošvářová s pohledávkou ve výši 54 360 Kč, přičemž se jednalo o nedoplatek faktury č. 202203 vystavené dne 1. 6. 2022 a splatné dne 30. 6. 2022 s tím, že tato věřitelka doložila i elektronickou komunikaci s dlužnicí, kde je zřejmé, že s existencí této pohledávky byla dlužnice srozuměna. Dalším přihlášeným věřitelem, který nebyl dlužnicí jako věřitel označen v seznamu, je společnost Slovácké strojírny, akciová společnost s pohledávkou ve výši 34 741,52 Kč z titulu provedené opravy 10 ks ventilů, přičemž tyto ventily byly dlužnici doručeny dne 29. 10. 2021 s následně vystavena fakturou č. 1/21/07063 a splatností ke dni 25. 11. 2021. Soud proto znovu opakuje, že nelze s jistotou uzavřít, že dlužnice pro účely zjištění kvóra potřebného pro postup dle ustanovení § 148 odst. 2 insolvenčního zákona poctivě uvedla všechny své věřitele.

72. Shrnuto a podtrženo - stav, v jakém se dlužnice nacházela před ozdravnou a stabilizační kúrou insolvenčních správců, byl žalostný a další osud úzkokolejné dráhy v režii dlužnice, a především jejího vedení, byl zpečetěn. Stačilo málo a její historie mohla být ukončena jednou provždy. Dlužnice tak vlastní pasivitou a okázalou a vesměs toliko verbální aktivitou prokazatelně snížila rozsah (hodnotu) majetkové podstaty o stovky tisíc Kč, spíše však miliony Kč za dobu, kdy jí byla Vrchním soudem v Praze navracena dispoziční oprávnění. Dle insolvenčního správce (č. l. B-244) byl „stav obchodního závodu ke dni prohlášení konkursu neuspokojivý. Jako ekonomický zdroj příjmu fungovala pouze dílna, která ale sama nedokázala pokrývat všechny provozní náklady, nemluvě již od dalších nákladech vyvolaných insolvenčním řízením nebo nároků zaměstnanců z ukončených pracovních poměrů.“ Ani přes řadu přijatých stabilizačních opatření se nepodařilo zefektivnit činnost obchodního závodu dlužnice natolik, aby byl ziskový. „Provoz obchodního závodu dlužníka je tak sice ztrátový, ale tato ztráta dosahuje v průměru jen asi 100.000,- Kč měsíčně“, uvedl dále insolvenční správce poté, co zrekapituloval měsíční náklady na provoz

dlužníková podniku ve výši cca 700 tis. Kč (zaměstnanci – cca 530 tis. Kč, pojistné cca 52 tis. Kč, spotřeba materiálu a energie cca 70 tis. Kč, nájem a služby související s provozem podniku 50 tis. Kč) i měsíční výnosy (externí zakázky dílny cca 400 tis. Kč, ubytování cca 150 tis. Kč, prodej zboží cca 50 tis. Kč). Ač nyní stabilizovaná, nutno pečlivě sledovat finanční situaci a toky tak, aby nedošlo k ohrožení platební schopnosti dlužnice v průběhu provozu jejího obchodního závodu, když stav finančních prostředků byl ke dni 31. 8. 2023 ve výši necelých 3 mil. Kč (č. l. B-244).

73. Náhled insolvenčního soudu na (ne)fungování dlužnice v průběhu insolvenčního řízení s ním ostatně sdílel i Vrchní soud v Praze, jenž jako odvolací soud rozhodoval o odvolání dlužnice proti usnesení ze dne 5. 5. 2023, č. j. KSCB 26 INS 14499/2022-B-183 (Předběžné opatření č. 3) a jenž v rámci posouzení (v okamžiku rozhodování již zaniklého) usnesení o předběžném opatření ve smyslu ustanovení § 220a o.s.ř. ve svém usnesení ze dne 20. 7. 2023 (č. l. B-234) uzavřel, že se o nezákonné předběžné opatření nejednalo, neboť „*v řízení bylo mj. doloženo, že se dlužnice nikterak aktivně nesnažila zajistit finanční prostředky prostřednictvím navýšení zakázek pro fungující opravárenskou dílnu, která má i nyní značný potenciál ke generování zisku, nevyvíjela dostatečnou aktivitu při zajištění pronájmu svého majetku a ubytovacích kapacit, aby tak bylo možno navýšovat prostředky v majetkové podstatě. Značně liknavě přistupovala k zajišťování příslušných povolení a osvědčení jakož i k vyřešení otázky nového potenciálního provozovatele tratě. V důsledku těchto skutečností dochází k postupnému a nezanedbatelnému znehodnocování majetkové podstaty. Uvedené závěry přitom nevyplývají jen ze zpráv insolvenční správkyne, jak dlužnice ve svém odvolání namítá, ale rovněž z proběhlých jednání prozatímního věřitelského výboru a v neposlední řadě i ze sdělení zaměstnanců dlužnice adresovaného insolvenčnímu soudu. Zjevně nedůvodnou je pak též obrana dlužnice tkvící v tvrzení, že jí v období od prohlášení úpadku až do současnosti dispoziční oprávnění k majetkové podstatě fakticky nenáleželo, což jí v aktivním provozu závodu bránilo. Byť byla dlužnice v dispozičním oprávnění omezena usnesením o předběžném opatření ze dne 3. února 2023, č. j. KSCB 26 INS 14499/2022-B-45, přesto toto omezení dlužnici, byť ve spolupráci s insolvenční správkyňou, v zajišťování nových zakázek pro opravárenskou dílnu, v zajištění pronájmu a znovuoobnovení provozu ubytovacích kapacit, v bezodkladných jednáních s potenciálními novými provozovateli dráhy, jakož i v bezodkladném činnosti úkonů směřujících k zajištění příslušných povolení a osvědčení k provozování potřebných nikterak nepřekáželo.*“
74. Náhled na (ne)poctivost záměru sledovaného podáním návrhu na povolení reorganizace dlužnicí nemůže změnit ani „závazek“ dlužnice ze schůze ze dne 25. 5. 2023 (č. l. B-212) věřitelů o tom, že předseda správní rady dlužnice (Ing. Boris Čajánek – pozn. soudu) je v případě rozhodnutí o způsobu reorganizace připraven odstoupit, „*neboť zaznamenal v poslední době určité opakované zmínky o souvisejícím nepoctivém záměru spojené se svou osobou.*“ Personální obsazení statutárního orgánu dlužnice, resp. její vedení je – jak bylo mnohokrát již soudem výše konstatováno – dle jeho názoru sice zásadní a hlavní příčinou dnešního (zejména ekonomického, resp. úpadkového) stavu dlužnice, kdy tento dlužnici na případnou (ekonomickou) krizi ani nepřipravil, natož aby ji odvrátil (a to ani za pomoci instrumentů před-insolvenčního práva, tj. moratoria), ale z hlediska dlužnicí jako předkladatele reorganizačního plánu by (ne)poctivost sledovaného záměru za této situace by nemohl ani tento personální krok změnit nazírání na něho, když nejenže navrhovaná reorganizační opatření jsou dnes ve svém souhrnu již vesměs nerealizovatelná (dlužnice především dosud nemá zpět ani jedno ze ztracených povolení (licencí) a je jisté, že všechny je už ani získat nemůže), podnik dlužnice, lze-li o zbývající substanci vůbec ještě takto hovořit, je fakticky v troskách a z komplexu své předchozí činnosti vykonává pouze okrajové, marginální aktivity především za účelem vlastního přežití – a dnes díky insolvenčnímu správci alespoň za minimální „cenu“ pro věřitele (Částečný provoz dílny a ubytování), přičemž hlavní předmět činnosti (provozování dráhy a drážní dopravy) jsou již minulostí bez jakékoliv naděje na plnohodnotné obnovení provozu pouze vlastními silami, ale jako taková byla již s vědomím výše uvedeného beznadějného stavu původně i navrhovaná, neboť dlužnice si musela být své

bezvýchodné situace vědoma a již v okamžiku podání svého návrhu na povolení reorganizace tak vědomě tvrdila něco, co nebylo lze v podstatném rozsahu vůbec splnit, tudíž nejednalo se o slepou víru ve své schopnosti či příznivou „konstelaci hvězd“ víceméně nakloněných (sic i méně pravděpodobnému, leč vůbec možnému) záměru (snu) dlužnice, ale o záměrně zavádějící, nereálná a od počátku nesplnitelná tvrzení a představy, o kterých nemohla být přesvědčena snad ani sama dlužnice, a přesto je uvedla a do poslední chvíle si za nimi stála. Personální změna v obsazení statutárního orgánu dlužnice, jenž je navíc majoritním akcionářem dlužnice, tak na výše uvedeném mnoho nezmění (zdali vůbec něco).

75. Účelem insolvenčního řízení primárně není hledání viníků nastalé nepříznivé ekonomické či dluhové situace, jeho smyslem je řešení úpadku nebo hrozícího úpadku dlužníka některým ze stanovených způsobů tak, aby došlo k uspořádání majetkových vztahů k osobám dotčeným dlužníkovým úpadkem nebo hrozícím úpadkem a k co nejvyššímu a zásadně poměrnému uspokojení dlužníkových věřitelů (srov. § 1 a 5 insolvenčního zákona). Pokud ale k úpadku již dojde, očekává se, že (zejména poctivě jednající) dlužník bude dělat vše pro to, aby se minimalizovaly potenciální „škody“, jakkoliv široce, zdánlivě vágně a možná až neurčitě tato teze může vznívat.
76. Poté, co tedy insolvenční soud podrobil návrh dlužnice na povolení reorganizace (včetně všech doplňujících podání, příloh, dosavadního průběhu insolvenčního řízení i předchozího moratoria sp. zn. KSCB 27 INS 10496/2021) pečlivému a důkladnému přezkumu, dospěl k jednoznačnému závěru, že zde jsou důvodné pochybnosti hraničící s jistotou o poctivosti záměru dlužnice, které vylučují možnost povolení reorganizace [§ 326 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona].

VI. Zamítnutí návrhu na povolení reorganizace

77. Veden závazným právním názorem odvolacího soudu o povinnosti rozhodnout o návrhu dlužnice na povolení reorganizace soud uzavírá, že s ohledem na shora uvedené dospěl k závěru, že se zřetelem ke všem okolnostem lze důvodně předpokládat (resp. má za prokázané), že návrhem dlužnice na povolení reorganizace je sledován nepoctivý záměr, a proto rozhodl podle ustanovení § 326 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona o jeho zamítnutí.

VII. Konkurs

78. Zamítne-li insolvenční soud návrh na povolení reorganizace, pokračuje bez dalšího v insolvenčním řízení (§ 327 odst. 1 insolvenčního zákona).
79. Protože soud návrh dlužnice na povolení reorganizace (výrok I.) zamítl a s ohledem na to, že zde již není žádný další návrh na povolení reorganizace (nejzazší lhůtou k podání takového návrhu byl desátý den před první schůzí věřitelů), stala se dlužnice osobou, u které insolvenční zákon vylučuje řešení jeho úpadku reorganizací (a současně jej nelze řešit ani oddlužením, neboť dlužník je podnikající právnickou osobou), resp. jiný způsob řešení úpadku platná úprava ani nepředjímá, rozhodl soud podle ustanovení § 149 insolvenčního zákona o způsobu řešení úpadku dlužníka konkursem (výrok II.), neboť žádný jiný způsob řešení úpadku již ani nepřichází v úvahu.
80. Nad rámec výše uvedeného soud uzavírá, že toto rozhodnutí - s přihlédnutím ke stadiu, v němž se insolvenční řízení nachází - považuje rovněž za souladné se zásadou rychlého a hospodárného insolvenčního řízení vedoucího k dosažení co nejvyššího uspokojení uplatněných pohledávek věřitelů (srov. § 5 insolvenčního zákona), a mj. též za nezbytnou garanci podmínek záchrany a dalšího rozvoje historické „úzkokolejky“ a obnovy erodované důvěry veřejnosti, místních samospráv i státu, ale především pak v souladu s (dominantní) vůlí věřitelů dlužnice, jak byla mj. vyjádřena na schůzi věřitelů dne 25. 5. 2023.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Českých Budějovicích.

Toto usnesení se považuje za doručené okamžikem zveřejnění v insolvenčním rejstříku; dlužníku a osobě, která podala návrh na povolení reorganizace, se však doručuje i zvláštním způsobem.

Lhůta k podání odvolání u osob obesílaných zvláštním způsobem začíná běžet dnem následujícím po dni, kdy jim bylo usnesení doručeno zvláštním způsobem (§ 74 odst. 2 insolvenčního zákona).

Účinky tohoto rozhodnutí **nastávají** okamžikem jeho zveřejnění v insolvenčním rejstříku.

České Budějovice 11. září 2023

JUDr. Ing. Zdeněk Strnad Ph.D., MPA v. r.
samosoudce